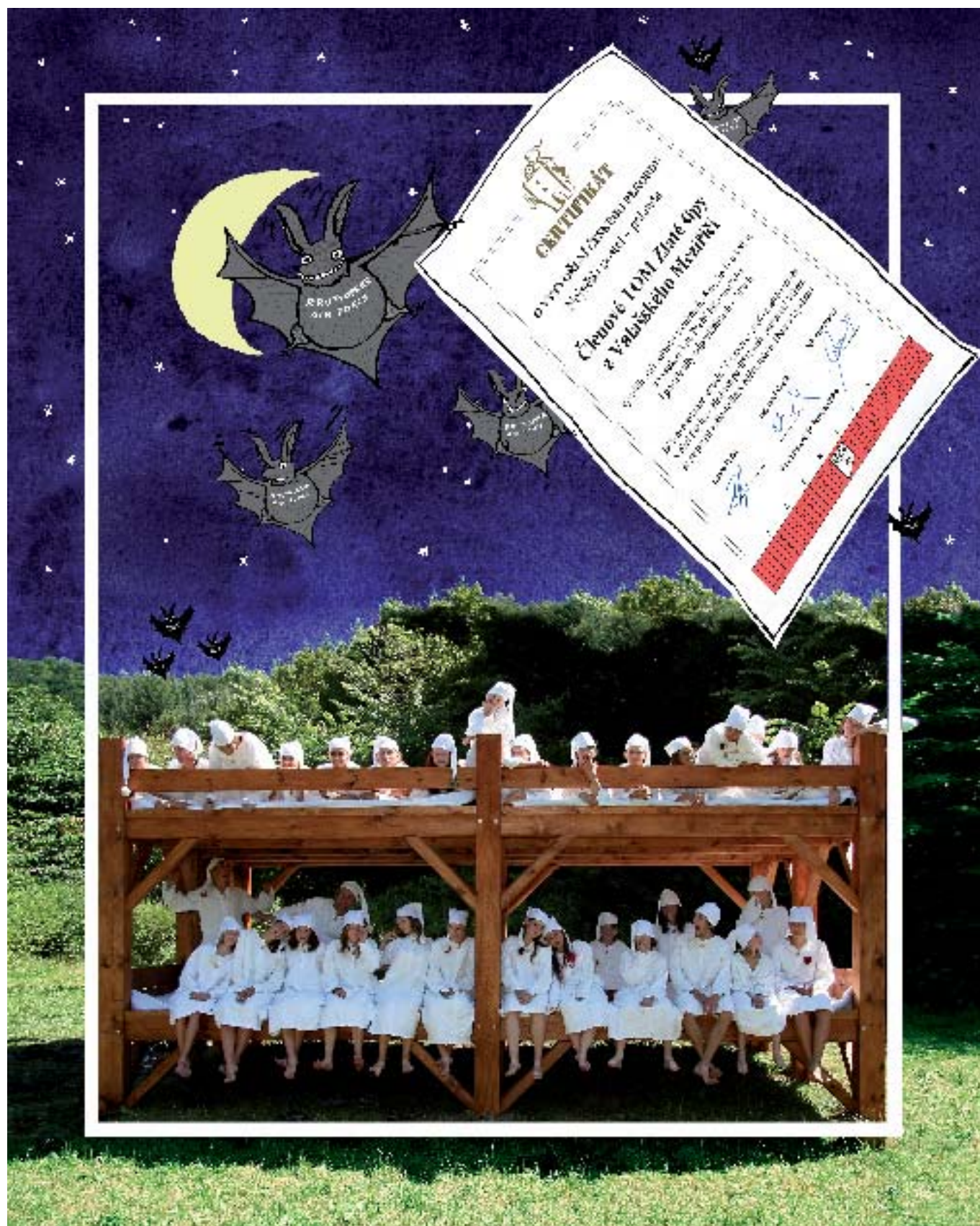

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ŘÍJEN 2006

Tomíci i dospěláci z KČT prošlapali sever Čech

Na 5.–13. srpna se do Jiřetína pod Jedlovou sjelo 226 účastníků 25. letního srazu turistických oddílů mládeže a do Krásné Lípy a jejího okolí přes sedm stovek účastníků 10. letního srazu turistů. Úchvatná krajina Českého Švýcarska a Lužických hor přilákala také kamarády tomíků a turistů ze Slovenska, Polska, Německa, Ruska, Itálie, Francie, Belgie, Holandska a Lucemburska. Tomíci si hráli, soutěžili, bloudili při nočním přesunu nebo se brodili přívaly vod v hustém lijáku cestou z německé rozhledny Ungerberg, tancovali a tleskali třeba Julianu Záhorovskému, Honzovi Vyčítalovi, snažili se udržet na býčím hřbetu pod dohledem Josefa Aloise Náhlavského, trénovali horolezení po obrovské láhvi Coca-Coly a samozřejmě chodili na výlety, jezdili na zájezdy. Program obou srazů byl nabitý, stihnout se všechno nedalo. Na každý srazový den připadal také DEN jednoho města či obce z okolí. Při těchto DNECH se dalo projít okolí Dolní Poustevny, Rumburku, Varnsdorfu, Jiřetína pod Jedlovou, Děčína, Šluknova, Mikulášovic i Krásné Lípy.

Přišli vzácní hosté – za všechny jmenujme alespoň senátora Josefa Zosera, čestného předsedu KČT Ing. Jana Havelku nebo předsedu KČT PhDr. Jana Stráského. Asociace TOM byla zastoupena Jiřím Homolkou a Tomášem Fúskem.

Za výbornou náladu i za to, že všechno klapalo tak, jak mělo, díky ústeckému krajanovi Miloslavu Tomanovi a jeho týmu, předsedovi OV KČT Josefu Rychnovskému, předsedovi OKČT Krásná Lípa Václavu Hiekovi a asi devadesátce jejich pomocníků.

Svatava Pátková

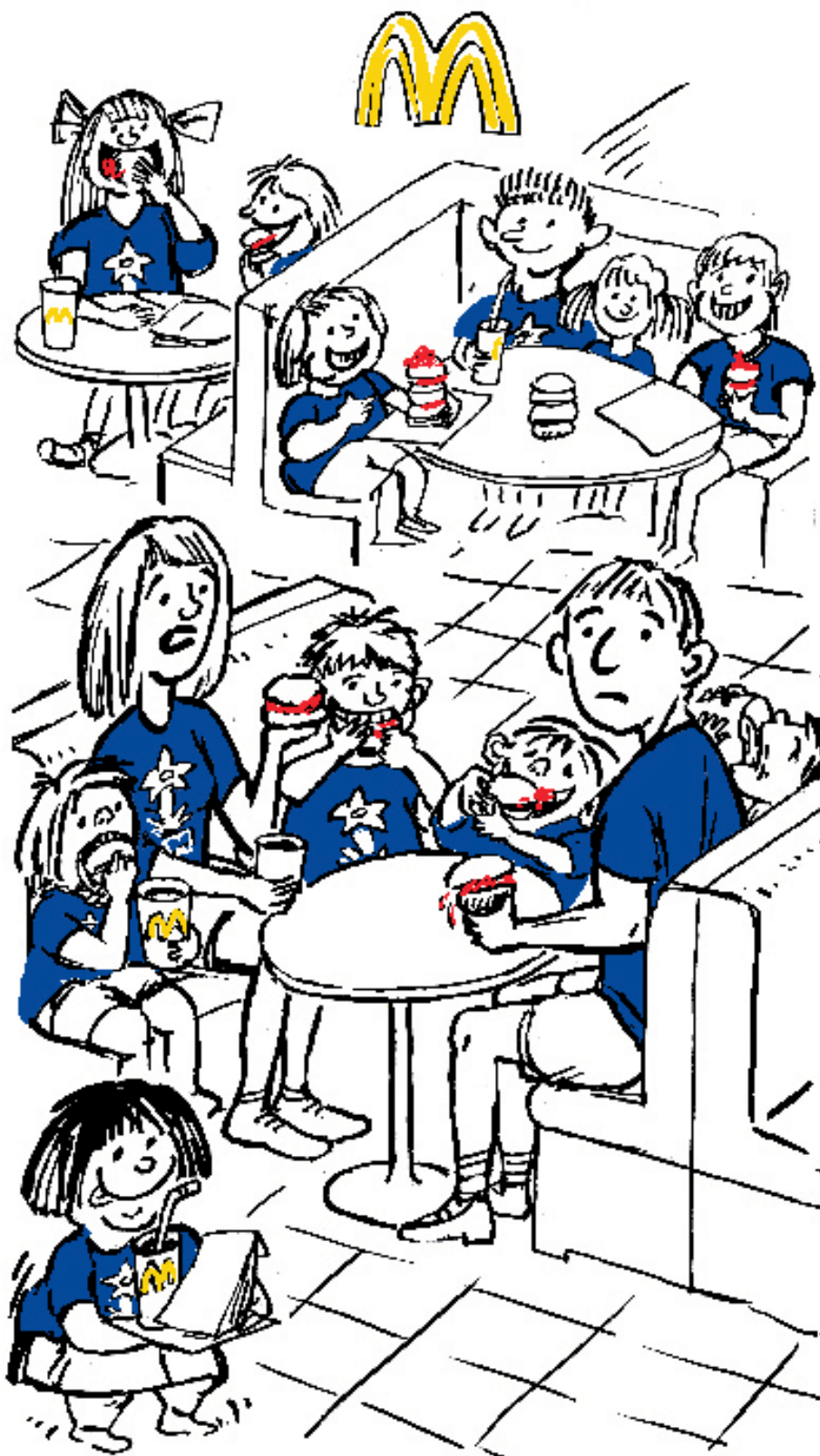

Ilustrační foto: Jiří Chour

- str. 4 25 let oddílu Pířkovci Brno, Miloš Voštera
- str. 5 Brigáda na Kaménce, Lád'a Beran, TOM Otrokovice
- str. 6 Dunajec, Lída Nováčková, TOM Stopaři, Ostrava-Poruba
- str. 7 Jachtou kolem Korsiky, Sjezd rakouských řek, Tomáš Rada, Roztoky
- str. 8 Úspěšný BVÚ Šmongolialand na Libavě, Rost'a Kašovský, Ostrava
- str. 9 Slovinsko 2006, Tomáš Jabůrek, TOM Pawnee,
- str. 10 Nový Zéland, Zdeněk Šmída
- str. 11 Synové Velké Medvědice, Adéla Šimková, TOM Hronov
- Bitva o Hrádek, Jiří Chour
- str. 12 Rozhovor s nestory
- str. 13 Vzpomínky z Koreje, Markéta Kučerová, TOM Arachné, Praha
- str. 14 Tábor splněných snů, Ivo Skoček, TOM Zlaté Šípy
- str. 15 SURVIVAL, Michal Janoušek, TOM FanTan, Brno
- str. 16 Rumunsko, Ivo Formánek, TOM Robinsoni, Poděbrady
- str. 17 Celostátní sraz tomíků, Tomáš Fúsek, Mikulášovice
- Puták V.T.O.M., Irena Bredlová a Nikola Kristlová, Ústí n/L
- str. 18 Hvězdnou bránou, V. Hušková, TOM Ostřížci a Pěšinky, H. Králové
- Jaké mají tomíci štěstí, Karel Snětina, Jihočeský krajánek
- str. 19 Mezinárodní tábor, J. Veselá a R. Kašovský, TOM Čmoudík
- str. 20 Česká Ltš, Jiří a Zdeněk Šmído-vi, TOM Chippewa, Česká Lípa
- Moravská Ltš, Jiří Homolka
- str. 22 Aby bylo pěkně, Petr Džoubalík
- str. 23 Týpí jako domov, Josef Porsch-Ablákela
- str. 24 Rozhovor s předsedou KČT Janem Stráským, T. Novotný
- str. 25 Zprávy z ústředí
- str. 26 Ohlasy, zprávy z ústředí
- str. 27 Stovky tomíků na Velkém Bejčkovi!, Tomáš Novotný

BE HAPPY !

JSEM VÁŽNĚ DOCELA ZKLAMANÁ, ŽE NĀM DĚTSKĀ TĀBOROVĀ RADA LETOS ZATRHLA ZMĚNU JĎDELNY, TOLIK JSEM SE TĚŠILA ALESPŮŇ JEDNOU ZA TĚCH 14 DNĚ DO KFC!

25 let turistického oddílu Píříkovci Brno

15. 4. 1981 první schůzka šesti kluků na dvoře školy nám. 28. října 22 v Brně.

Začíná tradice všeho, co takový turistický oddíl prožívá. Nikdo zatím netuší, kam až naše historie postoupí. Ale co tomu předcházelo...

Od roku 1972 jsem byl členem turistického oddílu Delfini Brno, kde jsem všemu pod vedením Mauglího přicházel na chuť. V roce 1974 jsem úspěšně prošel zkouškou instruktorského minima a stal se u Mauglího Pavla Pakosty záchvatem. Dostal jsem na starost družinku. Z této aktivní služby mě vytrhla až služba vlasti. V březnu 1981, když jsem tuto povinnost zdárně dokončil a vrátil se do Delfinů, padlo po poradě s Mauglím moje rozhodnutí - že to zkusím sám. Ale že postavím tehdy velikým Delfinům konkurenci, to nikoho vůbec nenapadlo. Rozpoutal jsem velkou náborovou kampaň. A podařilo se. Ve středu 15. dubna 1981 to nenápadně začalo. Ještě tento rok naše činnost nadchla během dalších dvacet kluků a holek.

Začala tradice jarních oddílových expedic. Jedovnická hájenka nás od onoho roku 1981 vídala velice často. Zatím ještě společný letní tábor s oddílem Delfinů v roce 1981 byl i zkouškou toho, čeho jsme i sami snad schopni.

Červenec 1982 - první oddílový tábor na louce u Vřesovic. Celotáborová hra, kterou jsme společně s Rejpalem Radkem Gromesem připravili, docela nadchla všech 36 táborníků I. oddílového tábora „Zlatá horečka“.

Museli jsme začít zkoušet pracovat družinovým způsobem. V této době nás na schůzky docházelo 99 % všech členů... Chyběli však nadšenci, kteří se do čela družin postaví a budou si připravovat svoje schůzky pro svých několik svěřenců. S Rejpalem jsme přestávali

vše stíhat. Během školního roku jsme se tedy na přípravu „záchvatů“ zaměřili. Celkem i toto se postupně podařilo zvládat. Pro oddíl jsme vychovávali i rodiče našich svěřenců. Uvedli jsme do života oddílový stromček. Červenec 1984 - letní oddílový tábor na novém tábořišti nedaleko obce Čermákovice. Společně se spřáteleným oddílem Delfini zde budujeme tábořiště.

Pokračují expedice vždy o jarních prázdninách a vždy na jiné místo. Naši odchovaní záchvatí - rádci - začínají oddíl vracet vložené úsilí. Družinovky jsou lépe připraveny, členové mají větší přehled o dění v oddíle i kolem... Vítězíme v nejrůznějších soutěžích v rámci města Brna, kraje, ba i výš. Coby jeden z neaktivnějších oddílů tehdejší pionýrské skupiny při ZŠ nám. 28. října získáváme v podaném projektu vlastní klubovnu. Samostatný nebytový prostor v suterénu domu na tř. Jaroše 37. Jsme doma. Naše království. Máme vlastní klubovnu, nástěnku, první majetek.

Píšeme rok 1985. Páté výročí oddílu oslavujeme přímo v parku na nám. 28. října. Nechybí ani slavnostní sliby (pionýrské i oddílové) členů, osobní listy, slibové ohně, oddílové zvyklosti, pravidla členství. To vše dostává dnešní podobu. Námi připravená celotáborová hra v roce 1986 se stala natolik odpudivou záležitostí pro stranické špičky, že jsme na táboře pod podmínkou zrušení tábora předělávali dokonce i nástěnky, ale myšlenky CTH z vlastních zdrojů jsme se nevzdali. Pod zpřísněným dohledem jsme pak byli až do konce roku 1989...

Parta lidí, která se mnou dělala oddíl, se více semkla a vše vzala spíše jako hec. Následoval pěší puták v Polsku, společně s harcery. První vodácké akce. Sjíždíme Lužnici, Vltavu, Ohři, Dunajec, Váh...

Řád a režim dostávají i výpravy. Objíždíme republiku (i se Slovenskem). Prošli jsme Nízké i Vysoké Tatry, putovali jsme Šumavou i Slovenským rájem. Viděli jsme Dukelský památník i pomník I. americké divizi u Chebu. Pobýli jsme ve všech našich pohořích. Sbíráme sběr, pomáháme lidem, bavíme se i tak, jak nám to nastínily foglarovky... Závodíme, soutěžíme. Vše děláme naplno. Na výpravách je nás víc a víc. Začínáme tedy víkendové výpravu připravovat 1x za 14 dní.

Píše se rok 1989. I přes to, co v nás dnes tento letopočet probouzí, je to nejúspěšnější rok našeho oddílového života. Jsme dobří. Jako parta, jako kolektiv, jako oddíl. Ví se o nás, a to nejen v Brně. Můžeme za odměnu vycestovat na

zahraniční výměnný tábor. Jedeme do Francie. Je třeba prokousat se obrovskou mašinerií administrativy. Jsou prázdniny 1989! Obrovské nasazení vedení oddílu skutečně vrcholí výjezdem. Je nás 20. Máme před sebou 22 dní pobytu za „železnou oponou“.

Ještě však před tím - v dubnu - stíhá mě posedět u slavnostního ohně k výročí oddílu. A náš nejúspěšnější člen se ocitá na Pražském hradě, kde od prezidenta republiky přijímá spolu s dalšími dětmi z celé republiky ocenění práce. Svoji práci, nejen pro oddíl. Je to vlastně i ocenění oddílu a nás všech ostatních.

1990 recipročně pořádáme společný tábor s francouzskými přáteli.

Prožili jsme i léta krizová. Černým byl třeba rok 1988. Je nás 56. Moji zástupci, spolupracovníci a instruktoři přicházejí s návrhem odejít z oddílu, ale i s částí členů. Hlasujeme. Oddílové referendum rozhodlo. Z Píříkovců jsou dva turistické oddíly.

Další z černých okamžiků života oddílu: ve vrcholících přípravách na oslavu 10. výročí založení oddílu přebírám 11. dubna 1991 výpověď z „naší“ klubovny. Po 7 letech máme na odchod 14 dní. Spolu s klubovnou se rozcházíme názorově i s některými staršími členy, rádci a zástupci. Mnozí měli v tuto dobu také již spoustu jiných povinností. Práce pro oddíl se jim do programu prostě nevešla. Odchází i můj spoluzakladatel a letitý zástupce. Se svými nejvěrnější-

mi se trochu stahujeme. S koncem roku opouštíme pionýrskou skupinu. Vánoční výprava se už koná v lepším duchu a za většího zájmu zbylých členů oddílu.

V 1992 spoluvytváříme Asociaci turistických oddílů mládeže. Změnili se vedoucí, děti, členové. Zůstalo jádro nejvěrnějších. Stavíme na letitých základech.

V hledání nových působišť se dostáváme do nedalekých Bílovic nad Svitavou. Získáváme zde řádu nadšenců. Zase začínáme, ne však úplně znovu. Budujeme to, co bylo přerušeno. Členové přicházejí, ale i odcházejí. Z Bílovic se stává naše druhá základna. Pokračujeme výchovou „záchratů“ z vlastních řad. Budujeme letní základny v Tavíkovcích a následně v Rešicích.

Stále je nám také fajn i se slovenskými přáteli. Prostě žijeme dál...

Píše se rok 1996. Malé zastavení a připomenutí 15 let založení oddílu. Oslavy. Dárky. Nebo odměny, chcete-li. Prostě poděkování těm, kteří skutečně 9 – 10 let byli Pífkovci. Jedeme zase do Francie. Atlantik, La Rochelle. Jiní členové. Jiná doba. Ale stejné jméno oddílu. Přípravy už nejsou našťastí tak hektické. Nádhera. Poděkování patří všem, kteří se mnou vydrželi, nebo povzbuzení pro ty, kteří zrovna začínali. 15 let práce, 15 let života i oddílu.

Připravujeme dětská zábavní odpoledne, ve třídách, sálech, na hřištích, plníme brněnskými dětmi i plochu stadionu „Velodrom“ nebo část ústředního brněnského parku Lužánky. Blázníme při vystoupeních pro nejmenší děti. Mikuláš, šibřinky, Vánoce, Den dětí...

Voda, slaňování, cykloputáky. Expedice – Polsko, Slovensko. Letní tábor 1999 – Mrákotín. Podle ohlasu nejkrásnější CTH – Albert.

Zase jsme nahore. Rok 2001. Duben. Pífkovcům je 20 let. Je nás zase 45, ke všemu tomu, co děláme, si přidáváme účasti na mezinárodních srazech mládeže FICC. Poznáváme rakouské tomíky. Vyhráváme v Alpách lyžařské závody. Jsme zvaní na letní sraz, 3000 m n.m. Pořád něco nového.

20. letní oddílový tábor. První webové stránky oddílu. 2002 ještě stíláme, opět společně s Delfiny, připravit v Brně Olympiádu TOM Česka a Slovenska.

A stárneme. Dlouholetí členové odcházejí. Nové se nedaří získávat. Připravujeme další akce, na které zveme příchozí. Přínos je ale jen nepatrný. Ještě reciproční letní tábory s Bulharským sportovním klubem. Vidáme se i o Velikonocích. Stále se nám daří expedice, Vánoce, tábory. Bambiriády. Soutěže závody, uzlyády, další drobné úspěchy.

2005. Zůstávají dvě družiny. 24 aktivních členů. Trošku zpomalujeme. Akcí je méně, ale účast je zase 90 procent. Oddílu je 25 let. To je víc, než půlka mého života. Oddílem už prošlo 486 členů. Je to 25 letních táborů, 41 puťáků. Máme za sebou 25 týdenních jarních expedic nebo 25 velikonočních čtyřdenních výprav. 25 společných oddílových Vánoc.

Ale také na 500 oddílových víkendů, kolem 350 sobotních nebo nedělních akcí. Družinové schůzky zabíraly středy, úterky a posledních pár let každé čtvrtky.

Tisíce fotek, stovky diků, 25 videokazet, 8 kronik, stohy materiálů z táborů, kufr cancáků a camrátek. 25 šanonů s účtnictvím!

Moje díky patří manželce Janě, která od roku 1985 vše se mnou prožívá. Pomáhá, ošetřuje šrámy, a to nejen na duši. Díky patří také Mauglímu Pavlu Pakostovi, se kterým neustále něco pro oddíl vymýšlíme a společně připravujeme.

Díky všem, kteří hájili jméno Pífkovců Brno. Všem, kteří to, co jsme do nich vložili, vraceli nebo vrací prací pro dnešní mladé členy. Díky vám za to, že jste se cítili být pár let Pífkovci Brno. Vám všem patří moje vzpomínky a ještě jedno poděkování

V sobotu 27. května 2006 se v Lužáneckém parku, uprostřed Brna, sešlo přes 60 bývalých a současných členů na malé vzpomínkové párty 25 let turistického oddílu Pífkovci Brno

Miloš Voštera,
Tom Pífkovci, Brno

Brigáda na chalupě Kaménka

Stalo se zvykem, že každý rok na letním táboře zajdeme vypomoci na asociační chalupu Kaménka. Ani letos tato akce nevypadla z táborového programu našeho oddílu TOM Otrokovice. Pátý táborový den jsme vyrazili opět v početné skupině asi 20 hlav a 40 silných a práce chtivých klukovských paží z našeho tábora směrem ke Kaménce. Se správcem Pavlem Vaňáskem se za ty roky dobře známe, a tak už ví, co nám může nadělit, abychom s tím nebyli hotovi za 10 minut. Nejprve jsme se všichni vyklízeli stodolu, vyházelí smetí a vynosili podsady od stanu, budou se rekonstruovat. Asi po hodině jsme se rozdělili a každý se vydal za svým úkolem: někdo převozil uhlí, druhý hrabal suchou trávu a někdo se staral o oheň, aby se tráva dobře spálila. Horro bylo tento den stejně jako každý jiný červencový den, a tak po práci se každý umyl a vyhledal místo ve stínu. Připravili jsme oběd, a protože každému řádně vyhládlo, stal se oběd nejkratší událostí celé brigády.

Úklid náradí a dokončení prací po obědě bylo také otázkou chvilky, protože nás motivovala vidina koupání v rybníku Balaton. Voda byla sice zelená, ale po úporné práci nás i tak dost osvěžila a některé i očistila. Nakonec jsme odvedli slušný kus práce pro dobrou věc a myslím, že každý z nás by se tam rád vrátil, protože zjistil, že i při práci může být zábava.

Lada Beran,
TOM Otrokovice

Veličenstvo Dunajec - zelená řeka

Je to tradice. První červencový týden je vždy ve znamení poznávání Slovenska. Slovenští tomíci mívají svůj sraz a my jsme jeho pravidelnými účastníky. Letos je 37. ročník a tentokrát jedeme do Pienin na samé hranici s Polskem. A hodláme si to jaksepatří vychutnat. Plánujeme pěší túry v kombinaci se splutím řeky. Chvilí se pohybujeme po polském území, chvilí po slovenském. Pas máme stále v pohotovostní poloze, polští pohraničníci jsou obzvlášť bdělí. Celou oblast svého zájmu přehlížíme z hory Trzy Korony. Malebná hora: 982 m. n. m., 500 m převýšení. Strategické místo. Cítíme se jako generál nad modelem terénu. Pieniny vidíš jako na dlani. O kousek dál předvádí svou krásu Tatry. Hluboko v údolí se rozkládá areál Červeného Kláštoru. V jeho zdech žil a pracoval mnich Cyprián, pověstný léčitel a vynálezce. Sestavil herbář rostlin (uváděl jména rostlin latinsky, německy, řecky, polsky a slovensky). Sestrojil taky něco jako rogalo a létal. Herbář se zachoval, rogalo bylo spáleno na hranici jako čertův nástroj. Cestou z Tří Korun potkáváme pohádkového dědečka. Je usazen ve stínu mladého javoru a vyřezává drobné ozdoby ze dřeva. Kupujeme každý nějakou maličkost. Dědeček se plaše usmívá, předloktí mu „zdobí“ vytetované číslo z lágru. Potkáváme také ovce ve stráni a salaš při cestě. Voní ovci, ohněm a sýrem. Stánky s oštepky

(uzeným sýrem) jsou na každém kroku. Zajímavé je, že za řekou (vzdušná vzdálenost 20 m), žádný takový stánek nenajdete.

Máme s sebou lodě (Pálavy a rafty). V plánu je sjet řeku Dunajec a některou další řeku (Poprad). Dunajec je fantastická řeka, rychlá, peřejnatá (WW 1+). Teče kaňonem, který nemá chybu. Bílé stěny skal, ostrá zeleň lesa, píseň vody v peřejích. Dvacet kilometrů pohody – zvláště když počasí přeje a věříš kor-

midelníkovi. Na pobyt na vodě dohlížíjí dva zkušené vodáči: Jožka a Luboš z TOM Furiant. Plaváči – tak jsme je překřtili. Pobyt na polské straně Pienin zase organizuje Lucyna Bardel, vedoucí polských tomíků a horský vůdce z Bialsko-Biale. Máme to všechno z první ruky. Lucyna je výborný organizátor a dobrý vypravěč. Zásadně trvala na tom, že musíme vystoupit na Sokolicu (724 m n. m.) – matku Pienin. Na vrcholku jí odpouštíme polední vedro a téměř kolmý výstup. Výhledu se nemůžeme nabažít. V hloubce u nohou hází sluneční prasečka peřeje Dunajce, reliktní borovice omamně voní (prý už 500 let!). Krása krajiny se usazuje v mysli. Celý svět bys objímal – řekl by básník.

Stojíme nad přehradou Czorstyn. Krásné zrcadlo pro dva strážní hrady

Niedzicu a Czorstyn. A taky dlouholetý spor ekologů a vodohospodářů. Lucyna se zaujetím vypráví její příběh. Stavěla se dvacet pět let. Byla dokončena v roce 1997. Přesně čtrnáct dnů po vysvěcení hráze krakovským kardinálem přišla obrovská povodeň. Během jednoho dne voda přepadala přes korunu hráze. Hráz vydržela, ochránila vesnice před zničující povodní. A tak v očích usedlíků mají pravdu Bůh a vodohospodáři.

Je nás celkem 38 z šesti oddílů (z Ostravy TOM Stopaři, TOM UFO a TOM Žďorbi, TOM Nezmaři z Bílovce, TOM Tuláci z Orlové a TOM Furiant Vodňany) a stále máme co dělat. Na skok do Tater, vykoupat se termálech ve Vrbové, vstřebat trochu historie na hradech ve Starém Lubovni a ve skanzenu tamtéž.

Obdivujeme vyvěračku travertinového pramene ve Vyšných Ružbachách. Vypadá jako kamenný pohár hodně velkého obra. Dobrotisko obr nechá čachtat místní dětičky ve vodě přímo pod cedulí „Chráněný přírodní útvar, PRÍSNY ZÁKAZ KÚPANIA“. Jiné dobrotisko – Almík – brzdí a zastavuje autobus. Na chodníku stojí kachna a pečlivě se rozhlíží. Pak spolu s jedenácti káčaty přechází frekventovanou cestu. Chodci mají holt přednost. Jak říkáme, ten týden jsme si pořádně vychutnali.

Lída Nováčková,
TOM Stopaři, Ostrava - Poruba

Jachtou kolem Korsiky,

vlastně kolem její severní části, obeplout celý ostrov by bylo při našem tempu zcela nemožné.

V počtu deseti pasažérů (z nichž většinu tvořili již zkušení námořníci z Roztok, České Lípy a Trutnova) a vousatého kapitána Martina jsme strávili příjemný týden na jachtě poeticky pojmenované Liberty. Loď to byla prostorná a vcelku spolehlivá.

Po dlouhé noční plavbě

Piombina, kol Elby a mno-
lé břizami a habry.

sického břehu, počali
sceneriemi a bujnou
povrchní, tak i pod-
byla aj triáda potapě-
né murény, sumýše
ta Calvi pak především

by druhé světové války. Turis-

né přístavní městečko, jemuž kamen-

Staré město, bývalá pevnost. Takových pevností, pevnůstek a strážních věží je na korsickém pobřeží nespočet, neb ostrov po staletí fungoval jako základna pirátů, korzárů a všelikých bukanýrů. Vedle dalších korsických městeček a osad neunikla naší pozornosti ani Capraia, nedaleký italský, velice pěkný ostrůvek.

Počasí bylo vcelku vstřícné, bouřku jsme zažili jedinou, jinak slunko žhnulo, opuštěním lodi na obsrávací lano však bylo možno ďábelskému horku uniknout. Akce byla zajímavá a poučná, hej?

volným mořem z italského

ha kilometrové zdi porost-

Úspěšně přistavše u kor-

jsme se kochat tamními

vegetací, a to jak tou

vodní, neb mezi námi

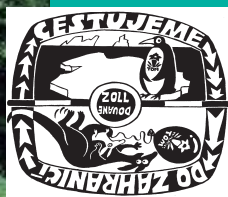
čů. Ti obdivovali půvab-

a jinou havěť, u měs-

potopený bombardér z do-

tické centrum Calvi je prosluně-

nými hradbami dominuje ohrazené

Sjezd polodivokých rakouských řek

– tak byla akce naplánována, ale jak bylo počasí na Korsice umírněné, tak bylo v Rakousku zlomyslné. Totiž pršelo. Pršelo dlouho. Pršelo vytrvale. Pršelo prostě moc. Osm a půl vodáka, takto tomíci z Roztok, České Lípy a také jeden Drak (dvouleté děťátko, živící se výhradně kakaem v bobech), dorazilo do kempu Wildalpen u řeky Salsy. Za mírného deště řeka vypadala živě, nepříliš nebezpečně a my, těšící se na její sjezd, šli jsme se pobavit na hasičskou zábavu. Stovky lidí v legračních lidových krojích,

hrajících a stále jódlujících

sklidilo náš obdiv. Úctu

kázali krásným taneč-

studená a místy sku-

dek opustilo loď. Příš-

stouppla, za stálého deště

sunuli se do výše polože-

totálně vyplaven, na louce

pršelo. Inu, nezbylo než vzdát

ně-turistickou. Přes koncentrační tábor Mauthausen jsme se přesunuli do pozvolna

stoupajícím Dunajem zatím neohrožovaného Lince. A tak to také zůstalo, udělalo se

hezky a nekápala shůry ni kapička. Linec je velmi pěkné město plné kostelů (nejstarší

z osmého století), muzeí, nějakého toho zámku a pevnosti. To vše jsme viděli a obdi-

vovali. Zážitky linecké zahrnaly i smutek z nepřízní počasí znemožněného sjíždění

řek, akce byla zajímavá a poučná.

hektolitry piva, kapela tří zběsile

rakouských gentlemanů, to vše

jsme jižním sousedům pro-

kem. Řeka byla ukrutně

tečně divoká, několik posá-

tí noci však voda krapánek

jsme evakovali stany a pře-

ného domku. Kemp byl záhy

děti jezdily na kajacích a stále

se vodáctví a změnit akci na kultur-

ně-turistickou. Přes koncentrační tábor Mauthausen jsme se přesunuli do pozvolna

stoupajícím Dunajem zatím neohrožovaného Lince. A tak to také zůstalo, udělalo se

hezky a nekápala shůry ni kapička. Linec je velmi pěkné město plné kostelů (nejstarší

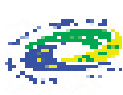
z osmého století), muzeí, nějakého toho zámku a pevnosti. To vše jsme viděli a obdi-

vovali. Zážitky linecké zahrnaly i smutek z nepřízní počasí znemožněného sjíždění

řek, akce byla zajímavá a poučná.

Tomáš Rada, tomík z Roztok

Úspěšný BVÚ

TOM BVÚ, ostravský oddíl s více než šedesátiletou historií, se stal úspěšným příjemcem dotace ze strukturálních fondů EU. Díky ní vznikne v Ostravě **Vzdělávací a tréninkové centrum pro osoby s pohybovým handicapem a osoby ohrožené sociální exkluzí.**

V nové přístavbě dnes plně funkčního Centra pro volný čas a pomoc mládeži TOM BVÚ tak bude vytvořeno zázemí pro realizaci široké nabídky kurzů a služeb pro různé skupiny obyvatel.

Myšlenka na výrazné rozšíření aktivit TOM BVÚ a vybudování vzdělávacího centra, které by sloužilo i široké veřejnosti, se zrodila už v roce 2003. Následovalo období příprav projektové dokumentace a hledání finančních zdrojů. V rámci strukturálních fondů EU byl vybrán jako nejvhodnější dotační program SROP. Umožňuje získat dotaci ve výši až 90 % nákladů. Společným úsilím vedení oddílu a bývalých i současných členů se podařilo zpracovat veškeré podklady nutné pro odevzdání žádosti o dotaci. Koncem roku 2005 byl náš projekt zastupitelstvem moravskoslezského kraje vyhodnocen jako jeden z nejlepších a schválen k realizaci.

Projekt „Vzdělávacího centra“ je zaměřen na osoby s pohybovým handicapem a na osoby ohrožené sociálním vyloučením vlivem dlouhodobé nezaměstnanosti, nízké nebo nedostatečné kvalifikace nebo nedostupnosti vzdělání (nezaměstnaní absolventi SŠ bez praxe, dlouhodobě nezaměstnaní občané, lidé s nízkou úrovní kvalifikace, nezaměstnaní obyvatelé na vesnicích a v pohraničních oblastech, děti a mládež jako skupina potenciálně ohrožená sociálně patologickými jevy současné společnosti).

V rámci projektu bude realizováno 77 rekvalifikačních a motivačních kurzů, které absolvuje na 1000 účastníků z řad příslušníků zmíněných cílových skupin.

Projekt v celkovém objemu téměř 20 mil. Kč je financován ze strukturálních fondů Evropské unie (SROP), ze státního rozpočtu (MMR) a z prostředků Moravskoslezského kraje v rámci grantového schématu – Síť sociální integrace 2004. Potřebných 10 % nákladů stavby, které nejsou předmětem dotace, pokryje TOM BVÚ formou práce v naturáliích. Zahájení provozu Vzdělávacího a tréninkového centra je plánováno na 1. leden 2007.

Jiří Arleth, TOM BVÚ, Ostrava

Šmongolialand na Libavě

Již od roku 1993 táboří tomické oddíly (včetně TOM ČMOUDÍK Ostrava) společně se skautskými a dalšími organizacemi v krásné a mnohdy nedotčené přírodě okrajových částí vojenského újezdu Libavá na Olomoucku.

A to všechno díky pochopení místních vojenských úřadů a hlavně díky neutuchajícímu nadšení Slezské lesní školy Junáka, která toto zprostředkovává. Je potřeba vyzdvihnout dlouholetou starostlivost bratra Přemka Štipla a bratra Glabazni z Junáka táboření v tomto krásném prostředí. Na uplynulém – již

čtrnáctém letním táboře na Libavě se Čmoudíci obrátili z doby nedávno minulé (poslední tři roky byly celotáborové hry orientovány na Mongolsko a jeho záhady) do oblasti pohádkové.

Snímky jsou z celotáborové hry „Šmongolialand 2006 aneb Krásná je Šmoulí země“.

Rostla Kašovský,
TOM Čmoudík Ostrava

Slovinsko 2006

Oddíl TOM Pawnee z Bystřice pod Hostýnem letos zorganizoval expedici do Slovinska. V historii oddílu šlo již o šestou letní zahraniční expedice. Postupně jsme navštívili italské Dolomity, norské fjordy a švédská jezera, Rakousko, Francii a v loňském roce Slovensko.

Autobus nás dovezl do vesničky Bovec, která je přirozeným centrem a východiskem k mnoha túrám v této oblasti. Ubytovali jsme se ve vlastních stanech v kempu Polovnik, jmenuje se podle blízkého horského hřebene. Brzy po příjezdu jsme se vydali navštívit nedaleké vodopády. Prvním z nich byl vodopád Virje. Je široký 20 metrů a vysoký dvanáct metrů. Padá z jezera, které bylo kousek nad ním postaveno jako zásobárna vody pro blízkou vodní

elektrárnu. Přestože nás několik tištěných průvodců upozorňovalo na možný nedostatek vody, našli jsme tento vodopád v plné síle a obě jeho ramena vytvářela působivou scénérii. Dalším navštíveným vodopádem byl pak vodopád – ve slovinštině slap – Boka. Svou sílu sbírá v pohoří Kanin. Je vysoký přes 100 metrů a nejlépe je vidět z mostu na cestě Bovec – Žaga. Některým to ovšem nestačilo a vydali se k vodopádu blíže, téměř na dotek...

V neděli se tvrdší část výpravy vydala k výstupu na nejvyšší vrchol Slovinska – Triglav 2864 metrů vysoký. Tento vrchol je pro Slovinců téměř posvátný. Říká se, že každý Slovinec by měl alespoň jednou za život na tento vrchol vystoupit. Jeho název připomíná staroslovanského boha, který měl tři hlavy a vládl nebi, zemi i podzemí. My ostatní jsme se zatím vydali do pohoří Kanin – pravda, pouze lanovkou – ale výlet to byl velmi pěkný. Horní stanice je ve výšce cca 2200 metrů, lanovka to elegantně zvládne za necelou půlhodinu. Nahoře je restaurace a východisko k četným výletům do okolí. Další den nás pak místní autobus dovezl do sedla Vršič (1611 m). Zde stojí horská chata Tičarjev dom. Odtud jsme se vydali na krátkou procházku po okolí, při které jsme našli uzavřený

Poštarski dom (1688 m) a zhlédli fascinující horská panoramata. Pozdě večer se pak vrátila triglavská část expedice. Byli velmi unaveni, ale vrchol dobyli.

Úterní dopoledne bylo zasvěceno canyoningu – zvláštnímu adrenalinovému sportu, při kterém se účastníci spouštějí studenými koryty potoků vybaveni neoprény a přilbami. No nevím, já jsem raději fotografoval jejich zážitky.

Odpolední exkurze byla historická. Navštívili jsme pozice rakousko-uherské armády z první světové války. Fronta se zde několikrát prohnala a v podstatě byly stále dokola dobývány tytéž pozice. Jednou Rakušané, jednou Italové. Domečky, kaverny a palebné pozice by snad působily až romanticky, kdyby pod kótou nebyl vojenský hřbitov. Leží na něm 546 rakousko-uherských vojáků. Byly zde i ostatky italských vojáků, ale později byly přemístěny do kostnice v Kobariidu. Válka si nevybírá, rakouské uniformy oblékali nedobrovolně i Češi a Moravané. Je dost možné, že zde leží i příbuzný někoho z nás...

Další den jsme se přesunovali do oblasti Slovinšského krasu. Než jsme hory opustili, navštívili jsme pevnost Kluže. Nachází se poblíž hraničního přechodu Predel a vznikla již v 15. století na obranu proti Turkům. V roce 1613 je postavena kamenná stavba. V době napoleonských válek ji Rakušané bránili proti Francouzům. Tehdy byla pevnost značně poškozena. Dnešní podoba pochází z roku 1882. Pevnost však sloužila i v obou

světových válkách. Večer jsme dorazili do Laze a opět jsme rozvinuli stanový tábor.

Čtvrtek byl speleologický. Pod vedením zkušeného jeskyňáře jsme procházeli krasovou oblast. Některé jámy byly monumentální, jiné nenápadné. Tedy – nenápadné napovrch, podzemí skrývalo netušené prostory s bohatou krápníkovou výzdobou. Cestou zpět jsme procházeli rázovitou krajinou plnou zajímavých vesniček a kostelíků. Páteční ráno nás přivítalo deštěm. Cestou do Opatije se počasí zlepšilo jen velmi lehce, přesto jsme se v nepříliš teplém moři s mírným sebezapřením koupali.

Dešť nás pak po zbytek cesty zpět a následnou noc už neopustil. Rozhodli jsme se proto ukončit návštěvu Slovinska o den dříve a na zpáteční cestě navštívit jeskyni Planinska jama s vzácnými macaráty. Macarát jeskyní je zvláštní obojživelník, který má bílé, velmi protáhlé tělo s velmi redukovánými očima. Trvale žije ve vodě jeskyní a je živorodý. V jeskyni samotné jsme ho však viděli z takové dálky, že jsme si ho raději prohlédli na obrázcích.

Sobotní večeri jsme stihli již na jihu Moravy, poblíž Novomlýnských nádrží. Kolem půlnoci jsme pak dorazili do Bystřice pod Hostýnem. Celý zájezd se nadmíru povedl a jeho realizačnímu týmu je třeba poděkovat za nevšední zážitky i bezproblémový průběh.

Tomáš Jabůrek-Turtle,

TOM Pawnee Bystřice pod Hostýnem

Nový Zéland

Aby se člověk podíval na vzdálené novozélandské souostroví, musí letadlo přeletět spoustu poledníků a rovnoběžek. Cestovní nepohodlí ale rozhodně stojí za to. Nový Zéland, to je hlavně rozmanitá krajina, příjemní lidé, několik velkých a nespočet malinkých měst, jízda vlevo, plantáže jablek, třešní, vína, kiwi, Maoři, národní parky, pobřeží, a také zcela jiná fauna i flóra.

Příroda se bezesporu do mých vzpomínek vryla nejvíc. Téměř 4000 m vysoké hory na dosah divokého pobřeží, deštné lesy, průzračně čisté řeky a jezera, kaňony, pastviny plné ovcí, útesy, pouště, fjordy, průsmyky, sopky, ostrovy... Na pobřežních skalnách se povalovali starší lachtani, zatímco mladá, hravá mláďata nevyvedla z rovnováhy ani naše velmi blízká přítomnost, albatrosi majestátně kroužili těsně nad mořskou hladinou, týden staré delfíní mládě s rodiči provázelo chvilku naši loď při plavbě Milford Soundem, nádherní a trochu drzí papoušci Kea rušili klid horských úbočí, modří tučňáci vysocí pouhých 20 cm bojovali s mořským příbojem při večerním návratu do pobřežních hnízdišť. Vorvaň obrovský vyfukující gejzíry vzduchu a vody zamával před potopením do kilometrového kaňonu svou mohutnou ocasní ploutví. Národní symbol Nového Zélandu, plachého nočního ptáka kiwi jsme nakonec také viděli.

Rád bych zapomněl na komáry a neskutečně žravé sunfleaaky – malé, otravné mušky, ale nejde to. I to je Nový Zéland.

*Zdeněk Šmída,
TOM Chippewa, Česká Lípa*

Bitva o Hrádek

Ten hrozný mumraj a shluk davů je na Hrádku u Úštěka v půli září každoroční tradicí. Děti na dvě stovky, k nim připočtete vedoucí oddílů, případně rodiče, skupinky houbařů a turistů. Ti všichni mají před očima výpravné divadlo: před a za hradbami středověkého hradu se šikují dva protivné tábory, aby pak svedly ponožkovou bitvu, spíše však dvě, tři, čtyři, podle počasí a nálady.

To byste koukali, jak se zdánlivě klidné povahy dovedou v ohni bojů rozvášnit! V tu chvíli žádného pacifistu nevidět. Buď také propadli kouzlu bojovné hry, nebo stojí opodál, za bukem.

Lajdákům se trhají chatrná držadla štítů, vzduchem sviští staré fusekle. Křik, ba řev, chcete-li emoce, tady jsou!

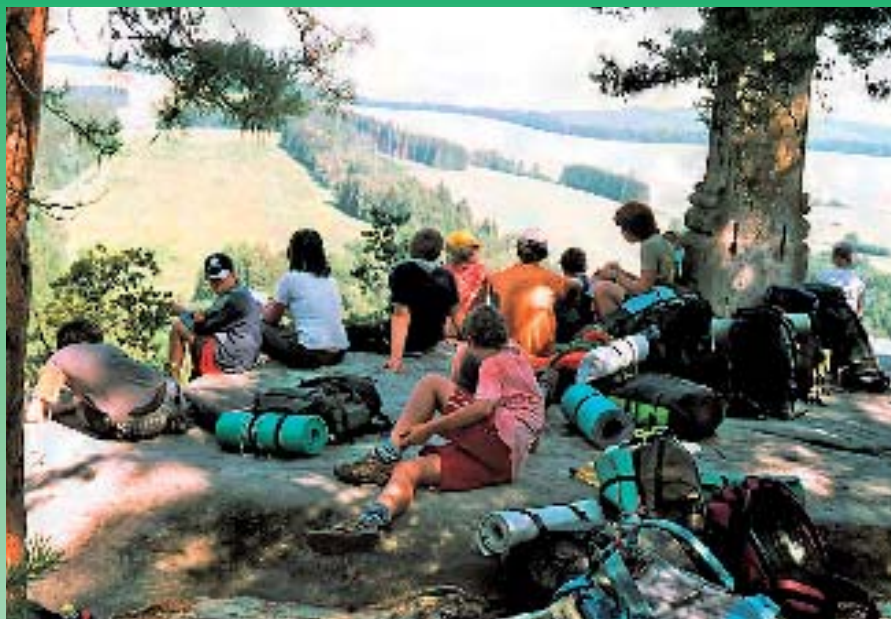
My, veteráni, pak dáváme spíše přednost poklidnému pokecu s kamarády vedoucími, tedy, pokud zrovna nebojuj. Kde také jinde třeba vidět živý exemplář Bocmana – Kamila Podroužka?

Klání organizoval oddíl TOM Bobří Úštěk, jmenovitě pak Kuba Suchánek, Jana Trnková, Jára Lepšík a samozřejmě také dobrý duch oddílu - Anička Greyrová. Ke druhé odpolední zbývá uklidit ten nepořádek a připravit štíty i střely k transportu. Obloha modrá, slunečno, tak za rok zas, pardi!

jch

Tábor „Synové Velké Medvědice“

Skončila škola, dostali jsme vysvědčení a hurá na tábor. Letos byl tábor pořádaný hronovským oddílem TOM Lotři u obce Bišík. Téma „Synové Velké Medvědice“.

Hrála se tu spousta různých her a bojovek na způsob Indiánů a Dakotů. Chodili jsme na noční hry, třeba k náčelníkovi „Havandžítovi“ nebo náčelníkovi „Jasně Slunce“ (kluky přezdívaný Jasná Dioda) Poznávali jsme a chodili po stopách různých zvířat, nechyběly ani honičky Dakotů s Indiány a každoroční závěrečná ponožková bitva.

Pořádali jsme také očišťující obřady, a když už ne v jezírku nebo ve sprchách, tak v námi postavené „potní chýši“. Asi tak v polovině tábora se konal tradiční dvoudeňák (toho se účastní vždy jen ti starší). V pondělí ráno nás vedoucí rozdělili do tří skupin a každé skupině dali strážáášně dlouhou šifru v indiánských znacích, kterou jsme museli před cestou vyluštit. Stálo v ní, kudy se máme dát a co s sebou. A potom jsme se podle naší indiánské mapy vydali na cestu.

Měli jsme se dostat na určené místo k přespání do 19 hodin, ale jedna skupinka se nám malinko zatoulala, a tak dorazila malinko později. No, bloudili jsme snad všichni. Zato nás tahle skupinka pěkně doběhla v noční hře: měli jsme se v noci vydat do nedaleké zříceniny kostela pro poklad a Lukášova skupinka nám vybrala to nejcennější.

Ale asi největší zážitek z celého dvoudeňáku bylo Ondrovo noční mluvení ze spaní. A tak po celý zbytek tábora se u večerních táboráků s kytarou a bubny šířily Ondrovy nechtěné hlášky z dvoudeňáku. Neobešli jsme se ani bez dne

naruby (děti se vyměnily s vedoucími). Škoda jen, že večerní bojovku, kterou jsme měli připravenou pro vedoucí, nám pokazila bouřka, a tak jsme vytáhli kytaru a bubny, karty BANG, hru Osadníci z Katanu a přeložili jsme noční hru na další večer.

S těmito hrami a ještě se spoustou dalších jsme také přežívali v lese odpolední vedra, často jsme se také chodili koupat do skalního jezírka, vzdáleného asi 200 m od tábora. Jako každý rok pro nás nejlepší hra z celého tábora byla poslední noční bojovka. Šli jsme s mandelami (dřevěnými kroužky potaženými kůží s vyšitými korálkami a bavlnkami) k šamanovi složit zkoušku dospělosti. Hlavně kluci si to užili, když jim šaman maloval na břicho válečné znaky žhavými uhlíky!

Užili jsme si i noční hlídky (letos kupodivu bez přepadu – až na ježka a plcha) a také dobrot od našich kuchařek.

Adéla Šimková,
TOM Hronov,
<http://vodacihronov.info>

Rozhovor s nestory

Libuše Valentová, dlouholetá předsedkyně Rady mládeže KČT (dnes již zrušené) a současná členka vedení asociace položila po červnovém setkání s nestory spolku dvěma z nich několik otázek. Vzpomínky kolegů, kteří byli u zrodu oddílů TOM, jsou zajímavé jistě nejen pro pamětníky!

Sraz TOM Splav 1972, (Vlastimil Vykus), Trutnov

Vlastimil Vykus

Byl jste jedním z organizátorů náročných zimních akcí TOM. Proč a jak se organizovala Expedice Jestřebí hory–Rýchory?

Jedním z faktorů vzniku zimních náročných akcí TOM byla soutěživost mezi aktivními oddíly, bylo ctí připravit program, který by předčil běžné akce.

Naše Expedice Jestřebí hory – Rýchory začínala jako jednodenní přejezd Rýchor v roce 1968. Jestřebí hory bývaly lyžařským rájem v době protektorátu, když byly nedostupné Krkonoše. Do roku 1987 se uskutečnilo 19. ročníků Expedice Jestřebí hory – Rýchory. Jubilejní 20. ročník musel být zrušen pro nedostatek sněhu. Pak došlo ke změně poměrů, byla zrušena škola, oddíl zanikl.

Základna Revúcká dolina, Velká Fatra 1975, (Vlastimil Vykus), Trutnov

Jak vidíte a hodnotíte dnešní podmínky pro činnost TOM ?

V době „pravěku“ TOM – v šedesátých letech minulého století – otevřelo hnutí TOM nové možnosti v naplnění volného času mládeže. Trochu se v tom odrážel duch Jaroslava Foglara a skautingu. Řada tehdejších pionýrských oddílů a jejich vedoucích vycítila bohatost náplně: přesunové prostředky, zápočtové cesty, soutěže s orientačním zaměřením, putovní i stanové tábory aj. V našem oddíle byla hnací silou celoroční bodovací soutěž.

V dnešní době je situace poněkud obtížnější. Změnil se žebříček hodnot.

Putování po republice bylo zatlačeno rodinnými zájezdy na Mallorku či Dominikánskou republiku. Hnutí TOM zůstává přitažlivé spíše pro sociálně slabší vrstvy, i když to nelze brát absolutně. Stále věřím na sílu „oddílového ducha“, na vliv dobrého vedoucího a dlouhodobou tradici. K optimismu mě vede i zkušenost z našeho setkání na parniku Tyrš a společné posezení při obědě v Praze.

Ještě jednou díky za pozvání a přeji mnoho úspěchů.

Vlastimil Vykus

František Bednář

Foto: František Bednář, Vysoké Tatry 1984.

Jak vypadal první turistický závod?

Turistické závody se vyvinuly z různých turistických soutěží pořádaných oddílem nebo na turistických srazech. Kriteria a jejich vyhodnocení si stanovoval organizátor. Zpravidla to byla široká škála plnění úkolů na trati. K zaběhnutému času byly připočítány trestné minuty z kontrol, např. stavba a složení stanu, orientace mapy, odhad vzdálenosti, rozdělování ohně s přepalováním provázku či vařením vody, zdravotvěda s ošetřením raněného, poznávání dřevin a květů, překonávání překážek v terénu, morseovka, uzlování aj. První závod proběhl v roce 1959 na Tálech v Bystré dolině (Nízké Tatry) při prvním srazu mladých turistů z celé republiky. Tenkrát soutěžily v jednotlivých kategoriích šestičlenné hlídky. Účastnil jsem se s oddílem a děvčata vybojovala 2. místo.

V šedesátých letech minulého století mohla být mládež organizována pouze v pionýrské organizaci. Nastal útlum v turistické činnosti mládeže. Teprve po zasedání Svazu turistů v roce 1967 na Bouzově byla obnovena činnost TOM. Na jejím znovuzrození se podíleli: Vlastimil Hnilica, Ladislav Fiala, Estela Kašparová, Karel Rachač, Kamil Maršálek aj. Byla zpracována pravidla turistických závodů pro českou stranu tělovýchovné organizace. Na Slovensku v té době také

Sv. Kopeček, krajský přebor kat. dorostenky mladší, vlevo Eva Kašparová, vpravo Ivana Tomanová František Bednář, Vsetín

probíhaly turistické závody mládeže.

Počátkem 70. let, v době normalizace, byl kladen vyššími orgány velký důraz na branné disciplíny a ideovou náplň závodů. Ke sjednocení závodů mezi českou a slovenskou stranou došlo na aktivu v prosinci 1972 v Bratislavě.

První turisticko-branný závod mládeže Mistrovství ČSSR proběhl v roce 1976 ve Velkých Karlovicích, okres Vsetín. Podle nařízení tehdejších vyšších orgánů PO SSM a ÚV ČSTV měl být závod společný pro obě organizace. Pionýrská organizace prosazovala svoji Pionýrskou stezku odvahy (Jan Vrátný) a naše strana Turistický závod mládeže. Byl vytvořen nový soutěžní řád s pravidly a většina úkolů na stanovištích se plnila testovým způsobem, aby nedocházelo k ovlivňování času rozhodčími, a tak se stal závod regulérním.

Byl jsem u zrodu těchto závodů a také ve funkcích ředitele závodu, hlavního rozhodčího, stavitele tratí (můj zástupce byla Ludmila Martináková-Vaváčková) na všech stupních závodů.

2. Jak vidíte a hodnotíte dnešní podmínky pro činnost TOM ?

Práce s mládeží dříve vyplňovala téměř veškerý můj volný čas. Činnost TOM je i nyní otázkou zaníceného, obětavého vedoucího a jeho odpovědnosti. Asociace TOM vytváří pro činnost oddílů velmi dobré podmínky a mnoho příležitostí k turistickému využití, poznání krás přírody, její ochrany, seznamuje s životem sousedních národů. Chci poděkovat vedení Asociace TOM, že na nás, bývalé pracovníky-seniory, nezapomíná. Je to pro mě hřejivý pocit.

František Bednář

Vzpomínky z Koreje

Letos v srpnu jsem měla možnost se jako člen Youth Exchange Programu mezi Koreou a Českou republikou, zúčastnit cesty do Jižní Korey. „Mladická delegace z České republiky na pozvání Korejské vlády“ – jak hlásal nápis na našem autobuse, krásně sestavený naší průvodkyní, česky mluvící Korejkou Čong, se skládala z 10 zástupců organizací zastřešených ČRD. Svou návštěvu jsme započali u českého velvyslance v Soulu. Seznámil nás se zvyklostmi a tradicemi Korejců, pokračovali jsme návštěvou v sídle korejské vlády, v kanceláři odboru mládeže. Všechny

korejské organizace pracující s dětmi a mládeží jsou řízeny a financovány vládou. Například skauti fungují jako jeden z mnoha volitelných zájmových kroužků ve škole a vedoucími jsou učitelé. Navštívili jsme sídlo skautů, dále Národní korejské centrum mládeže – rozsáhlý komplex pro mládež se všemi vymoženostmi od hvězdárny, přes atletický stadion, klášter, hipodrom, kino, divadlo až po stanový tábor. Zajímavé bylo Haja center – středisko výuky alternativní kultury nebo návštěva Korejské Národní univerzity umění, či exkurze v Samsung Electronics.

Korejci tráví většinu času v práci, po práci jdou s kolegy z práce na večeri, účastní se pracovních večírků, jezdí s kolegy z práce na dovolenou a všichni společně bydlí na sídlišti, kde si jejich děti hrají s dětmi kolegů z práce.

Jeden celý den jsme trávili v korejské domácnosti, což byla výborná příležitost pochopit tamní mentalitu. Teprve tady jsem si uvědomila, jak jsou naše světy na pohled podobné a přitom tak odlišné. Naše hostitelka mluvila docela obstojně anglicky, naučila se to prý z radia, pak uměla ještě čínsky a trochu japonsky (anglicky se tu domluvíte velmi obtížně, se starší generací výjimečně, s mladší

obstojněji). Při prohlížení fotek z táborů se zarazila nad fotkou dětí v indiánských oblecích, podivila se Indiánům v Evropě, myslela, že dříve sice žili v Severní Americe, ale i tam se už přece asimilovali. Vyprávěli jsme jí o Karlu Mayovi, ale myslím, že to moc nepochopila.

Vyspělost technologií jsme postřehli už při příjezdu na letiště, když se nechytli ani jeden z našich „moderních“ mobilů. Každý Korejec třímá v ruce mobil, ve kterém si může pouštět filmy, sledovat sportovní přenosy nebo oblíbené seriály, fotit se ze všech stran, platit v obchodě a ovládat uklízacího robota. Víze měst budoucnosti se zde uvádí v realitu, staví se zde stavby nerůznějších stylů, barev a tvarů.

Byli jsme dokonce i na turistickém pochodu. Vyjeli jsme kousek za Soul, do nadmořské výšky asi 150 m, kde začínal národní park Bukhan. Připadala jsem si tam jako ve švýcarské horské vesničce, ušli jsme asi 1 km a šli jsme zpátky, měli jsme skvělého průvodce, mistra hry na listí a znalce korejské flory, takže jsme si odnesli plno pěkných poznatků. Měli jsme štěstí, že byl všední den, potkali jsme jen pár čilých důchodců, v neděli stojí na stezce fronty korejských rodin na výletě.

Nezapomenutelné zážitky jsme si odvezli z buddhistického kláštera Naesosa, kde jsme strávili několik hodin – lepením lampionů, učením základů meditace a meditací samotnou, snídání – asi nejdelší v mém životě, příprava nádobí a servírování trvalo bezmála

hodinu. Konzumace byla pro někoho možná dost traumatizujícím zážitkem, dle hesla ani zrnko nesmí přijít nazmar, museli jsme vypít i vodu po mytí nádobí.

Korejci jsou hrdi na své památky, bohužel jim jich moc nezůstalo, co nezníčili Japonci, to zničila korejská válka. Mají bohatou kulturu, obzvláště hudbu – měli jsme příležitost si zahrát na tradiční nástroje, vyzkoušet si tradiční korejské kroje a naučit se korejskému stolování a okusit tradiční jídla, hlavně kimči – zkvašenou listovou zeleninu okořeněnou pálivou paprikou – podávané jako příloha úplně ke každému jídlu. V žádné korejské domácnosti nechybí kimčovač – přístroj velký asi jako pračka.

Dlouho jsme dumali, proč zde jezdí pouze auta šedá, černá, bílá a stříbrná barvy. Dozvěděli jsme se, že je to tradice. Kdo má auto jiné barvy, je něčím výjimečný a tato auta jsou dražší.

Z Korey jsem si odvezla spoustu nezapomenutelných zážitků, jen škoda, že jsme nepoznali blíž, jak místní organizace fungují v praxi. Až na letišti při odjezdu jsme potkali tamní skautky které jely na víkend do Číny.

Markéta Kučerová,
TOM Arachné, Praha

Tábor splněných snů

Letošní tábor jsme tradičně strávili na Slovensku, na louce uprostřed lešů u obce Lubina. Na místo jsme dorazili na kolech, což souviselo s pokusem se co nejvíce vyčerpat, aby se lépe spalo.

Sny a snění se totiž stalo hlavním tématem první části tábora. K tomuto účelu jsme si dokonce pořídili stroj na zhmotňování snů. Vypadal nenápadně, asi jako položená skříň napojená na talíř vzdáleně připomínající satelit. Bezdrátový lapač snů Kamil v následujících dnech ukázal, že svoji práci odvede prvotřídně. Pomocí snolapek, které jsme si každý zavěsili do stanu, dokázal zhmotňovat naše nejsilnější sny. A to doslova. Večer jsme ho natáhli klíčkem a společně se poradili, o čem by se nám mělo zdát, co bychom nejraději ráno našli ve stroji zhmotněné. K dobrému spánku přispíval Vitaspan - sny podporující přípravek, který jsme si dopřávali každý večer. Ráno jsme s napětím očekávali, co ve stroji najdeme. Postupně se nám zhmotnil vánoční stromček, vana s nafukovacími zvířátky, dva jahodoví tolstolobici, lístek do loterie, dokonce i živá bytost - kreslířka, která některé z nás zpodobnila na svých kresbách.

Ještě téhož dne si během odpoledního klidu někdo zdríml, a tak jsme díky poukázce do blízkého ranče mohli pojezdít na koních. Dále jsme skrze stroj přišli k fungující motorce, čímž se splnilo naše přání, aby se nám zdálo o něčem, co na táboře ještě nebylo. A poslední zhmotnění, sen o věci, která bude tak unikátní, že ji ještě nikdo z nás neměl možnost vidět, (bohužel poničila stroj, pak už nešel natáhnout), byla obří postel. Ráno jsme před strojem našli ohromnou hromadu dřeva. Bližším zkoumáním jsme zjistili, co se pravděpodobně někomu zdálo. Postel jsme vlastními silami složili a pak na ní během dní, které jsme ještě strávili v táboře, většina osazenstva spala. A nemyslím tím jeden po druhém, či po dvojicích, ale všichni najednou. Nebyla to žádná obyčejná postel, ale velepostel - dlouhá 6,18 metrů, široká 3,85 metrů a vysoká 3 metry. Opatřena měkkou matrací a obřím prostěradlem skýtala pohodlí pro všechny.

Táborové dny nebyly zaplněny jen pozorováním Kamila, co z něj tentokrát vypadne. Museli jsme na sobě pracovat. Zdokonalovat se v umění sny si zapamatovat, porozumět jim (alespoň v určité míře), podnítit sny vhodné a pro nás užitečné a hlavně posílit schopnost snít plánovaně. Mimovolnou součástí všech denních a někdy i nočních aktivit bylo úplné a naprosté uondání veškerého táborového obyvatelstva k sladkému a nerušenému spánku (teda pokud zrovna ten či onen ospalec neměl hlídku).

Snová část tábora skončila postavením postele a následoval šestidenní puťák. Rozhodli jsme se prozkoumat krásu Štiavnických vrchů. Po návratu do tábora jsme si ještě pár dní užívali krásného počasí, naší nové nocležny a tři týdny tábora byly fuč, ani jsme se nenadáli.

Ivo Skoček,
TOM Zlaté Šípy, Valašské Meziříčí

SURVIVAL aneb přežij jak umíš!

Projekt SURVIVAL vznikl jako aktivita našeho malého oddílu nadšenců, kteří se účastní různých roztočivých a extrémních akcí, které mají jediný účel – sáhnout si na dno a vyzkoušet si, co všechno člověk dokáže a zvládne.

Obecně se SURVIVAL dá definovat jako „schopnost přežít ve volné přírodě“. Pro naše potřeby však jdeme trochu dál a dáváme této aktivitě kapku širší pojetí – „schopnost reagovat v jakékoliv situaci, do které se člověk může dostat“. V tomto pojetí pak není rozdíl, zda se jedná o teroristický útok ve metru či vážné zranění v pustých horách Rumunska. Člověk by měl být schopen vždy zareagovat tak, aby překonal všechny nástrahy i neočekávatelné situace a přežil.

Časově byl celý projekt SURVIVAL koncipován jako celoroční aktivita, založená na čtyřech střezích akcích:

Cílem bylo během těchto několika dní zasvětit účastníky do podstaty schopností „přežít v přírodě“ a probrat s nimi velké množství informací, které se dané problematiky týkají.

Akcí se celkem zúčastnilo 11 různých lidí, z toho 2 organizátoři. Musíme uznat, že ideální pro akce tohoto druhu jsou skupiny maximálně 12 lidí. Během

všech čtyř akcí jsme ušli necelých 200 km. V následujícím roce hodláme pořádat projekt SURVIVAL znovu, rozšiřovat jej a více se zaměřit na simulaci reálných situací a práci podle libret, stejně jako rozvinout vzdělávací charakter akce na úkor dlouhých a vysilujících pochodů.

První ročník tohoto projektu nabízíme všem, kdo mají zájem o tento typ aktivit, rádi bychom zajistili kvalitnější finanční i logistické zabezpečení akcí. Naším cílem není dělat komerční survival či teambuilding, ale přesný opak – za málo peněz naučit lidi reagovat v krizových situacích, kde si zlehka sáhnou na své psychické i fyzické dno.

Stalo se naší tradicí, že přesné místo konání se dozví účastníci až 24 hodin před začátkem každé naší akce, proto jsou termíny akcí spíše orientační. Doporučujeme sledovat naše oddílové stránky www.anete.org.

- Podzimní survival 26. nebo 27.–29. října 2006
 - Zimní bivak 2.–4. února 2007
 - Jarní survival 6.–9. dubna 2007
 - Letní survival 4.–10. července 2007
- Michal Janoušek – Turbomyšák,
TOM FanTan, Brno*

Výprava do země hraběte Draculy

Rumunsko je velkým lákadlem snad pro každého, kdo má rád přírodu a prahne po dobrodružství. Jeho nejvyšší vrcholky se někdy nachází až nad mraky, přímo provokují k jejich dobytí. I my jsme podlehlí jejich kráse.

Sešlo se nás šest, z toho tři členové TOM Robinsoni Poděbrady. Po půl roce příprav a plánování jsme se 4. srpna vydali na cestu.

Rumunsko nám ukázalo docela převětivou tvář. Nedostali jsme se do žádného konfliktu, lidé se k nám chovali velmi příjemně, a to i tehdy, když z nás neměli žádný užitek. Jedinou malou nepříjemností tak byli místní žebráci.

Okrajové části velkých měst za moc nestojí. Pokud se však člověk nedá odradit prvním dojmem a odváží se vyrazit směrem do centra, bude mile překvapen nejen množstvím památek, ale třeba i příjemnými a čistými parky. Města jako Oradea, Brasov či Sighisoara určitě stojí za návštěvu.

Popsat krásu rumunských hor, které jsme navštívili, lze jen těžko. Příjemný pocit volnosti a odtržení od civilizace kazí jen množství odpadků v tábořištích a také davy lidí. Domluvit se nám nedělalo v horách žádné potíže, většina turistů byli buď Češi, Slováci nebo Poláci. Litujeme, že se nám nepodařilo vystoupit na nejvyšší vrchol Fagaraše Moldoveanu. Nejvyšší námi slezanou horou se stala Negoiu (2535 m n. m.).

Kromě hor jsme si nemohli nechat ujít návštěvu hradů v Hunedoare a Branu.

Oba se bohužel staly centry turistického ruchu. Branu by se dal počtem stánků přirovnat zhruba k našemu Karlštejnu, návštěvu hradů ale doporučuji, stojí doopravdy za to.

Co dodat na závěr? Cíle, které jsme měli před výpravou se během prvních dní rozplynuly jako pára nad hrncem. Z Fagaraše se nám podařilo přejít zhruba polovinu, na přechod části hor Piatra Craiuli již vyrazili jen dva z nás.

Přesto se všem výprava velice líbila, krásy Rumunska jsme ocenili a 20. srpna jsme se v pořádku vrátili domů.

*Ivo Formánek,
TOM Robinsoni, Poděbrady*

Fotografie: Nem

Ohlédnutí za celostátním srazem tomíků

Letošní ročník letního turistického srazu KČT a TOMu byl téměř společný a konal se v okolí překrásného prostředí našeho nejmladšího národního parku České Švýcarsko. Mladí turisté se utábořili v samotném centru tolštejnského panství, v Jiřetíně pod Jedlovou.

Odtud se pořádala celá řada výletů a zájezdů do blízkého i vzdáleného okolí. Všichni se mohli zúčastnit společenských a kulturních akcí v rámci srazu dospělých. Jednou z nejlákavějších činností byly akce pořádané jednotlivými městy v okolí, „Den Dolní Poustevny, Rumburku, Varnsdorfu, Děčína a Mikulášovic“. Jednotlivá města tak prostřednictvím svých členů v odborech KČT a také tomíků připravila turistické trasy po zajímavých místech zdejšího regionu.

V Mikulášovicích navíc místní mládežníci otevřeli mobilní informační středisko přímo na jednom z kontrolních stanovišť pod nejsevernější rozhlednou Čech, kterou je Tanečnice. Navíc ještě připravili pro zájemce z příchozích jednoduchý turistický závod. Ty nejmenší, co přicházeli s rodiči, po trati provedli zkušeni závodníci tohoto sportu. Každý si odnesl sladkou odměnu a keramickou ozdobu na památku.

Za vzornou přípravu i průběh celé akce patří upřímné poděkování všem hlavním organizátorům v čele s ústecským krajanem Miroslavem Tomanem, ale i malým pomocníkům. Bez nich by letošní sraz nevypadal tak, jak vypadal. Příjemným faktem byla i silná zahraniční návštěva mladých turistů z okolních států. Přijeli kamarádi ze Slovenska, Polska, Ruska, Francie, Holandska, na srazu českých tomíků byla téměř celá Evropa.

*Tomáš Fúsek,
Mikulášovice*

PUŤÁK V.T.O.M. 2006

První den puťáku bývá většinou poněkud zmatečný. Nekonečné nakládání potřebných i nepotřebných věcí a lidí je vždy náročné. Po nekonečně dlouhé cestě většina dětí zjistila, že ta řeka, u které budou spát, není Lužnice, ale Otava. Byli jsme v Čepici.

Druhý den nás autobus odvezl do Anína, odkud jsme vyjžděli na vodu. Jelikož se vracel do Ústí, měli si vždy 3 lidi zabalit do 2 konví. Pro některé jedince se to však ukázalo jako neskutečný problém. Nebýt několika pozorných lidí, poslala by 3 jelita všechny svoje věci zpět do Ústí. Konečně jsme vyrazili na vodu a odpoledne dopluli zpět do Čepice.

V sobotu ráno přijel autobus, převezl nás na Vltavu. Po návratu z vody jsme si přebalili věci na další týden a autobus nás opustil. V Českém Krumlově začalo pršet, což mnohým lidem udělalo čáru přes rozpočet – po týdnu slunečného počasí zůstala jejich pláštěnka v konví, tu autobus den předtím odvezl do Ústí. V podvečer jsme dorazili do podmáčeného kempu v Krumlově, za deště postavili stany a po večeři se vydali na prohlídku historického centra města.

Druhý den ráno bylo neskutečné vedro, které, jak jsme v průběhu týdne zjistili, bylo předzvěstí velmi silné bouřky či přivalového deště. Na nejkrásnější části Vltavy jsme absolvovali čtyři jazy, včetně Nového Spolí, a odpoledne jsme dojeli do kempu na Zlaté Koruně. Zůstali jsme zde až do středy, což bylo velmi příjemné, protože zde bylo celkem málo lidí. Někteří z nás se v pondělí večer vydali na velmi povedené představení o lišce Bystroušce.

Kemp na Dívčím Kameni nás mile překvapil. Opravdu krásný kemp. Horší bylo zjištění, že po vydatných deštích stekla z pole močůvka na louku určenou ke stanování. Nakonec jsme našli sušší, celkem přijatelný plácek a smířili se s tím, že zde strávíme další volný den. Obvyklá odpolední bouřka přišla naštěstí až potom, co jsme postavili stany a naobědvali se.

Ráno jsme se vydali na zříceninu hradu Dívčí Kámen. Odpoledne bylo na programu křtení, tomu letos nešel téměř nikdo. A večer jako bonbónek stezka odvahy na hrad!

Další den jsme vstávali o hodinu dříve, než bylo plánováno: hlídka totiž přeřídila hodinky. Po snídani nastalo velké balení. Rozloučili jsme se s Jihočeským krajem a vyjeli. Ještě oběd v restauraci a hurá domů!

Irena Bredlová a Nikola Kristlová
Sdružení V. T. O. M. 19140 TOM
Desítka V. T. O. M. 19158 TOM,
Ústí nad Labem

HVĚZDNOU BRÁNOU

Když vykopete ve vrbičkách za táborem podivný předmět a pak se z něj vyklubá hvězdná brána, nezbývá vám nic jiného, než ji tři následující týdny používat. To se letos stalo dětem z turistického oddílu Pěšinky a Ostříži z Hradce Králové, ty v údolí Sázavy bránu postavily a zprovoznily.

Nevěřili byste, kolik míst ve vesmíru má přijatelné podmínky pro lidský život, dýchatelnou atmosféru a vodu! Letos v červenci, kdy panovalo skoro tropické počasí, byla ta voda mimořádně důležitá. Na planetách žijí různé druhy většinou aspoň částečně rozumných bytostí. Ty méně rozumné a více problematické někdy zasaňtočily divuplné kameny živlů tvořících základ života.

Hodný mimozemšťan nás požádal o pomoc, a tak jsme se zapletli do záchrany civilizovaného života ve vesmíru. Postupně jsme vybojovali nejen schránku k bezpečnému uložení kamenů, ale i živly samé, což se neobešlo bez rad domorodců. Ti většinou spravedlivě požadovali, abychom prokázali své dobré úmysly splněním různých krkolomných úkolů.

Jak prázdniny postupovaly, plnily se naše bezpečné schránky kameny živlů. Nakonec jsme ve vesmíru vyhledali jejich chrám a všechny čtyři živly uložili na sloupy, takže rovnováha vesmíru je opět v bezpečí.

Nyní jsou děti už zase v péči svých rodičů a zbývají jen vzpomínky. Ale co víc byste od prázdnin chtěli?

*Václava Hušková,
TOM Ostříži a Pěšinky,
Hradec Králové*

Tudý se vchází do vesmíru

Jaké mají tomíci štěstí

V sobotu 8. července jsem po obědě vyrazil z našeho tábora na Dračici u Suchdola nad Lužnicí na návštěvu k tomíkům z oddílu KUK Brno. Trochu s obavami, protože kolem nás přešly dvě obrovské bouřky, směřovaly přes Jindřichův Hradec na Vysočinu. Cestou mne zdržely padlé stromy na silnici, ale tábor jsem našel bez problémů hned na druhý pokus.

Po odbočení ze silnice jsem po půl kilometru jízdy „z kořene na kořen a ze skály na skálu“ objevil na louce v lese poblíž Hůrky u Nové Bystřice pěkné tábořiště, skryté jinak zrakům všech nepovolaných. Přivítala mne Jana Feldmanová, vedoucí oddílu, a provedla celým táborem. Jeho náplní byla kromě turistiky a s ní spojených turistických a tábornických dovedností i pěkná celotáborová hra na téma „Nekonečného příběhu“.

Všiml jsem si tří věcí, které můžeme (alespoň my – „Práčata“ z Rapšachu – našim kolegům z Brna jen závidět:

1) Vlastní studánku s hygienicky prověřenou pitnou vodou, takže nemusí vodu odnikud dovážet – to je opravdu super!

2) Jednoduchou pevnou stavbu kuchyně, která se nemusí po táboře bourat a vydrží rozhodně déle než náš hangár, který je za velké (ale opravdu VELKÉ) peníze schopen vydržet na tábořišti tak šest až sedm let.

3) Možnost celý tábor „sbalit“ do jakéhosi kontejneru kousek za táborem, odpadá pracné odvážení a uskladňování táborového materiálu na zbytek roku.

Nezbývá než KUKům, kteří k nám, tomíkům, přestoupili z jiné organizace na začátku roku 2006, popřát spoustu dalších hezkých táborů, spokojené děti i vedoucí a sluníčko, které nás při mé návštěvě provázelo.

Na závěr – bouřka, která se přehnala nad Vysočinou, se před táborem u Hůrky také rozdělila a obešla tábor z obou stran. A tak jen trochu sušících se věcí ukazovalo, že tu nedávno pršelo. Tomíci prostě mají štěstí!

*Karel Snětina,
Jihočeský krajánek*

Mezinárodní tábor Bobenheim - Roxheim v Německu

Na základě smlouvy o přátelství mezi Asociací TOM a DWJ (Deutsche Wanderjugend) vyrazil ostravský Turistický oddíl mládeže Čmoudík společně s krajským náčelníkem tomíků Mojmírem Nováčkem opětovně do Německa na reciproční turistické setkání Hallo Nachbar 3 – Nazdar, sousede 3.

Tábor se uskutečnil v krásném prostředí areálu loděnic vodáckého a turistického spolku v sousedství jezer městečka Bobenheim – Roxheim ve spolkové zemi Porýní – Falz. Na počátku setkání, 14. 7. 2006, jsme se společně s německými turisty zúčastnili závěrečného průvodu 106. Wandertagu v městečku Prüm a získali tak pro moravskoslezské tomíky již třetí výroční stuhu.

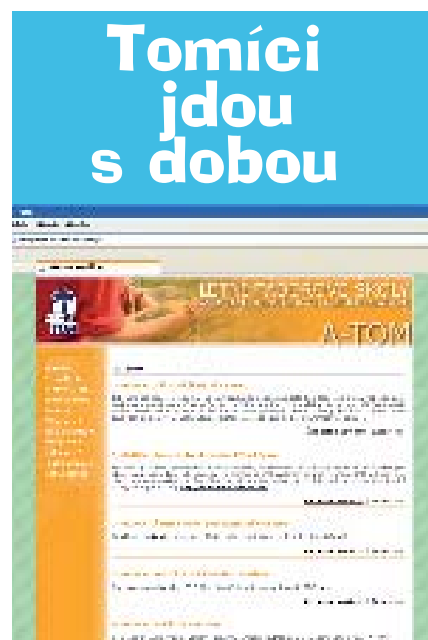
V následujících dnech nás čekal bohatý program – návštěva čokoládovny WAWI v Pirmasenu, Muzeum smyslů ve Wiesbadenu, Holiday Park v Hasslochu, Skanzen – Muzeum v přírodě - již výše zmíněné spolkové země v Bad Sondernheimu, vyjížďky na lodích na jezerech (vybavení loděnice by určitě záviděly všechny naše vodácké oddíly...) a mnoho dalších výjezdů a poznání.

Setkali jsme se s místním panem starostou a byli přivítáni na radnici. Stejně vřele jsme byli přijati ve spolkovém sněmu a v úřadu prezidenta v Mainzu. Nejenže jsme navštívili chaty (i s grilováním) sousedních místních turistických spolků, ale také nás téměř každý den přijel někdo pozdravit nebo pohostit (včetně pana čestného předsedy a prezidenta Evropských turistických federací

KČT Ing. Havelky, představitelů místního spolku z Frankenthalu nebo zástupců DWJ z Kasselu pod vedením Andrey Metz). K úplnému výčtu zážitků je třeba dodat společné hry a soutěže, táborák s česko-německým programem a písněmi, městskou poznávací hru, koktejlový večer, pravidelné grilování...

Na téměř čtrnáctidenní program připravený místním DWJ pod vedením Wolfganga Waltera a jeho přátel budeme dlouho vzpomínat, příští rok je řada na nás. Mladí turisté z Německa o prázdninách dorazí do Moravskoslezského kraje.

*Jitka Veselá a Rostislav Kašovský.
TOM Čmoudík, Ostrava*

Ty tam jsou doby, kdy se propagace tomíků a mnohých jejich akcí omezovala na vitríny na veřejných prostranstvích a nástěnky ve školách.

Vývěsky a vitríny jistě nejsou zcela passé, ale počet domácností, které jsou prostřednictvím počítače napojeny na internet, každým rokem vzrůstá, takže mít dobré webové stránky je pro informovanost veřejnosti stále důležitější.

Usedněte ke svému PC a uvidíte, že ani tomíci nezaspali! Jejich stránky www.a-tom.cz jsou totiž nejen stránkami reprezentativními a skvěle fungujícími, ale nabízejí i možnost založit si pod jejich křídly samostatné odkazy! Posledními přírůstky jsou stránky Interregu a letních táborových škol.

Díky asociacnímu webmasterovi Janu Kolářovi perfektně fungují. O aktuálnost všech informací pečuje nejen on, zprávy a fotografie dodávají také sami účastníci akcí.

Dozvědět se, co se v asociaci děje, je přece tak snadné!

m.ch.

Muzeum smyslů a vjemů

Vždy když po roce nastává další kolo táborové školy, jsme lehce nervózní... Pokaždé je to sázka. Sázka na oddílové vedoucí, na nich hlavně záleží, koho že nám do Dědova pošlou. Zda nadějně instruktory bažící po nových zkušenostech nebo dospívající děti, které pouze potřebují někde strávit prázdninový týden.

Česká táborová škola

Hned první den se nám však velmi ulevilo. Skupina osmnácti lidí z různých koutů naší vlasti byla bezva. V posledních letech je to již pravidlem, a tak se mi zdá, že smysl táborové školy je jasný, v nemálo oddílech má letní škola své pevné místo.

Letos jsme účastníkům ukázali opravdu novou podobu, zejména díky Zbyňkovi Báčovi, Honzovi Hrubcovi, Matěji Chourovi a Tomáši Hurtovi.

Táborová škola byla tradičně plná atraktivních činností, v programu bylo vázání uzlů, hry s lany, potní chýše, stavba týpí, netradiční rozcvičky, škola správného focení, putování krajinou s GPS, orientační rogaining, pedagogika a psychologie, pečení chleba v černé kuchyni. Díky muzikantsky geniálním lektorům jsme také často zpívali, tančili, pěli karaoke, bubnovali či předváděli krásné klauny.

Také děkujeme Verče a Elišce za výbornou kuchyni plnou dobrůtek a pochutin (lečo se našťěstí objevilo pouze v toustech pana Dakoty.) O letošní táborové škole v Dědově se nejlépe dozvíte

z perfektních webových stránek Ondry Slima Pláničky na <http://dedov06.a-tom.cz/>.

Zdeněk a Jirka Šmídovi,
TOM CHIPPEWA Česká Lípa

Moravská Ltš

Roháčů. Toto „toulání po horách“ s přespáním téměř ve výši 2000 m n.m. bylo pro nás všechny jistě krásným inspirativním zážitkem, motivovaným též povídkou Miloslava Nevrlého ze Západních Tater – Roháčů.

Do hor jsme se vrátili ještě jednou, když se nám podařilo přejít hřeben Roháčů ze Zverovky do Žiarské a Jalovecké doliny.

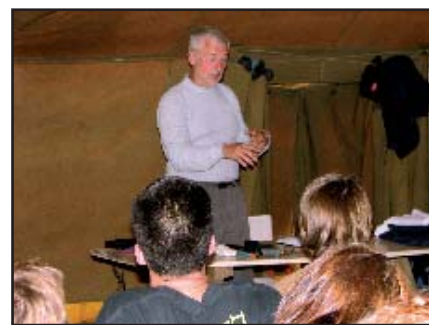

Již po šesté se konala pilotní akce pro budoucí naděje našich oddílů, tentokrát netradičně v krásném prostředí u ústí Jalovecké doliny poblíž obce Bobrovec. Devětadvacet účastníků ve věku 14 až 16 let z Bílovce, Brna, Třince, Hradce Králové, Ostravy, Svitav, Nivnice, Holešova, a tým lektorů – polárník a cestovatel Mirek Jakeš, Jirka Homolka, Dita Homolková /TOM Vsetín/Ivo Skoček, Pavla Kopřivová, /TOM Zlaté Šípy/Mojmír Nováček, Lída Nováčková, /TOM Ostrava a 2 éléové Vojta Jašíček a Otto Suchánek z TOM Frýdek – Místek.

Program byl rozdělen do dvou navzájem se doplňujících částí.

1. Vysokohorská turistika – podařilo se nám zrealizovat dvoudenní přechod

věnovali klasickým programům, mezi kterými nechyběly přednášky o vedení oddílu, meteorologii, vybavení, orientaci. Co říci na závěr? Letos se nám rapidně snížila věková hranice účastníků, bylo to znát i na celkové atmosféře akce. Mnohé věci byly přijímány jinak, než bylo na minulých táborovkách obvyklé. Všichni však prokázali schopnost

vyrovnat se s náročným programem, i závěrečný certifikát se podařilo získat z útroby vodopádu a potvrdit tím úspěšné absolvování této táborové školy.

Jirka Homolka

Aby bylo pěkně

Otevři hru!

Celé léto jsem nacházel místa plná odpadků. Pak jsem viděl na břehu krásného jezera víčka od piva, na kterých byl nápis „otevři hru“ a napadlo mne, že tu hru otevřu. Že napíšu znovu o té trapně známé věci, že se nemá dělat nepořádek. Jaká samozřejmost!

Po nás potopa

Nechci tvrdit, že se příroda položí z odpadků, které odhodí turisté. Lidstvo jako celek dokáže škodit planetě jinak a víc. Jenže ty odpadky jsou možná začátek všeho. Tady se projevuje, jací vlastně jsme, jak to s přírodou myslíme. Je to výchova a také estetického citění. Je to záhada – člověk Pepa Prasátko vyrazí na výlet do přírody, protože tam je pěkně. Proč by tam asi jinak chodil? A nechá tam po sobě svinčák, aby to tam už pěkně nebylo. Těžké pochopit. Snad jen tak, že příště má Pepa naplánováno jít jinam. Nikdy se nevrací na stejné místo?

Vajgly a střepy

Polovina národa kouří a hodně lidí holduje alkoholu. Zdá se mi, že je to ta slabší část populace, protože katalyzá-

torem nepořádku jsou nejčastěji právě vajgly, krabičky od cigaret a lahve od alkoholu. Pozoruj někdy kuřáky, jak si dokazují svoji „svobodu“ odhozením nedopalků na zem. Zle se na ně dívěj. Sám nekuř. Je to hloupá, smradlavá, nezdravá a drahá závislost. Říká se, že alkohol je metla lidstva. Jsou po něm stopy neuvěřitelného vandalství, zničené autobusové čekárny, nejrůznější hrůzné činy, které by střizlivý neudělal.

Někdo to po nás uklidí

Mám (měl jsem?) jeden oblíbený zatopený lom na Skutečsku. Když je u rybníků a písáků moc lidí a zkažená voda, tady je vždy klid, pohoda a voda průzračná! Letos jsem do lomu zamířil se svými holčičkami a myslel si, že je to jistota. Voda skutečně zůstala krásná, ale dostavilo se příliš dalších lidí. Utěšoval jsem se, že jsou to určitě všechno lidé „stejně krevní skupiny“ a bude dobře. Rozhlížel jsem se, kam se usadit, a ejhle – všude vajgly, víčka od piva, prázdné PET lahve, odpadky v neuvěřitelném množství. Desítky ohnišť, která si lidé spletli s místem skládky. Dokonce igelitky s odpadky, odložené snad v dobré víře, že to někdo jiný odnese. Na protějším břehu někdo zapálil oheň a přiložil něco umělých hmot a já v tu ránu dýchal odporný kouř. Zdálo se, že to nikomu jinému nevádí. Ale já věřím, že vadilo. Jen se bojíme ozvat nebo nemáme náladu se s někým dohadovat. Tak aspoň píšu, abyste věděli, že nás je víc.

Únik

Doma jsem napustil dětem bazének. Konečně čisté prostředí, kde bude mít smysl výchovně působit na potomky. Pak mi to ale nedalo a začal jsem vymýšlet, kde by tak moje holky zažily opravdovou čistotou přírodu. Přešli jsme kus horské plošiny Hardangervidda (Norsko). Náročná, nádherná akce, svobodné putování panenskou přírodou. Vřele doporučuji. Nezůstala tam po nás ani stopa, i vypálenou zápalku jsme si odnesli z hor v odpadkovém pytlíku.

Čuňotest aneb odhodte si!

Kdysi jsem viděl člověka, který vysypával kolečko odpadků do skalního prů-

chodu za svojí chatou v obci Kamenice v Českém ráji. Jaký u toho asi musí mít pocit, říkal jsem si. Musím to vyzkoušet! Když jsme v poledne poobědvali pod skalním převisem, uchopil jsem prázdnou konzervu a pytlíky od polévky a ladným švihem je mrsknul za sebe do lesa. Moji kamarádi se vyděsili. Úžasný

pocit! Připadal jsem si jako úplný pitomec. Od té doby jsem to udělal mnohokrát. Zatím vždy se kamarádi vyděsili a smáli jsme se tomu, jak je to strašné. Zkuste si to (a nezapomeňte pak odpadky sebrat).

Vyhodnocení „Čuňotestu“

Po bezstarostném až manifestačním odhození odpadku:

- a) vlastní pocity
- b) reakce kamarádů
- c) hodnocení a doporučení

1 a) připadal jsem si jako úplný pitomec, bylo to velmi zvláštní, bylo to hrozné, bylo to legrační

b) kamarádi strnuli a vyděšeně na mne koukali („to nemyslíš vážně...“ apod.)

c) nejši pitomec, nejši čuně, jsi normální a máš bezva kamarády

2 a) zdálo se mi, že to špatně letělo, kdybych dohodil dál, až do toho křoví, bylo by to míň vidět, příště to raději zahrabu nebo dám pod kámen

b) kamarádi se shodli na tom, že neumím moc házet a hádáme se, kdo to půjde ještě kopnout do křoví

c) hrůza, ale nejši zcela ztracen, jiskřička naděje doutná a třeba časem potkáš i lepší kamarády

3 a) normálka, jsem machr, kterýho přec nic nebude omezovat

b) ničeho si nevšímli a dál ryli nožikama své podpisy do kůry stromu

c) jsi pitomec, jsi čuně, nejši machr a máš z toho mindráky. Kamarádi - škoda slov! Je záhada, jak se ti dostal do rukou tento časopis. Přej si zázrak, třeba dostat rozum od Ježíška.

*Dobré výsledky „Čuňotestu“ přeje
Doubá*

Článek vzniká ve spolupráci s časopisem Skaut Junák.

týpí jako domov

Nedávno jsem se stěhoval. Celý ten proces provázelo několikere přebírání a vyha-zování věcí. Asi ten povzdych znáte: kolik jsem toho za těch pár let nashromáždil? Začal jsem proto systematicky bojovat proti hromadění věcí podle filosofie „co kdyby se to jednou hodilo.“ Moje filosofie teď je: „opravdu to potřebuji?“ I táboření je příjemnější, pokud nesloužíme věcem, ale ony nám, a taky – méně je více.

V týpí se prý nedá udržet pořádek – „nejsme na kulatý prostor zvyklí“, „kam s těmi všemi věcmi?“ a další hlasy se ozývají na podporu rozházených dek, váčků, mokasín. Indiáni měli řešení – látkové a kožené váčky a nejrůznější kožené schránky.

Váčky a vaky slouží k uskladnění drobnějších věcí – křesadla, třecích dřev, surovin na vaření apod. Vyrábějí se z bavlněné látky nebo z kombinace kůže a látky nebo celokožené (obr 1).

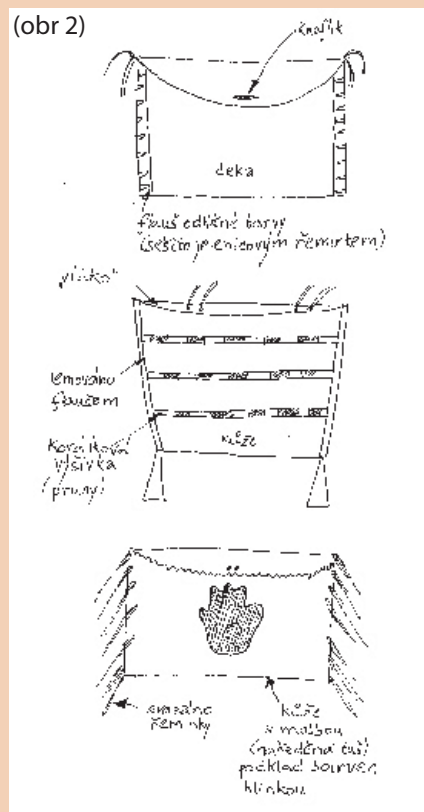
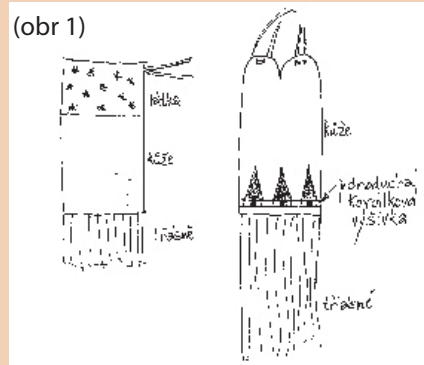
Kromě nich je dobrým pomocníkem taška z deky nebo jelenice, kterou vyrobíte celkem snadno z přeloženého kusu daného materiálu rozměrů kolem 50x35 cm. Tašku můžete ozdobit korálky nebo se nechat inspirovat indiánskou malbou (obr. 2). Speciální tašky se nazývaly medicinové – když bylo něco medicinového, mělo to co dočinění s duchovními věcmi. Do takové tašky se schovávaly cennosti tohoto druhu a otevíraly se při zvláštních příležitostech. Kam si ukládáte své cenné věci? Kámen z jeskyně sv. Františka v Assisi, dřevěnou sošku čínského mudrce, orlí pero přivezené přítelem z cest, poutní obrázek z Lurd. I vy si můžete na osobní cennosti vytvořit medicinovou tašku.

Kdo by chtěl nějaký větší kus indiánského nábytku, lze doporučit bednu z nevydělávané kůže. Bedna je skvělý nábytek – a dobře se převáží (obr. 3). Předtím je třeba sehnat kravskou kůži, zakolíkovat k zemi, namočenou oškrabat z obou stran a tupou stranou sekery namlátit doběla. Na rozloženou kůži nakreslíte rozložený kvádr – většinou má rozměry 50x30x25. Po rozměření a vyvrtání děr pro svázání je třeba tužkou načrtnout malbu (obr. 4). K malování budete potřebovat kostní klič, jehož malým množstvím naředíte barvu – vodou silně naředěnou tuš nebo malířské hlinky (k dostání v drogerii). S barvami lze experimentovat, chcete-li se však držet původní předlohy, volte raději tmavší (ne svítivé) a tlumenější odstíny základních barev. Barví se vždy všechny plochy jedné barvy. Nakonec můžete obrysy obtáhnout černou tuší (perkem) – posuďte podle vzhledu malby, zda je to třeba. Jelikož na plátech moc nepršelo, barva držela – v našich podmínkách je bohužel nutné bednu jemně stříknout matným bezbarvým lakem ve spreji. Bedna má v rozích většinou flauš, přes který se „sešije“ jelenicovým řemínkem. Alespoň rohy doporučuji vyztužit dřevěnými lafkami (vsuneme mezi stehy a kůži). Pokud kůži nenecháte zatuhnout v první fázi (namáčení), tenhle kus nábytku nesmrdí a můžete v něm v klidu skladovat cokoli. Pozor! Výrobky z nevydělávané kůže jsou choulostivé na vlhko. Při táboření je dobré bedny podložit dvěma poleny.

Kromě beden používali Indiáni i jiné schránky z nevydělávané kůže. Nejužitečnější jsou tubusy (viz http://www.woodcraft.cz/files/infostudna/hau_kola/deni_veci/tubus/tubus.php), kam se ukládaly křehčí věci, např. z perí; jeden můj dobrý přítel v něm má třecí dřeva (obr. 5). Pokud nemáte možnost opatřit si kožené schránky, lze pro-

skladování oblečení a větších věcí použít staré vojenské nebo proutěné kufry, proutěné koše nebo dřevěné bedny (obr. 6). I ty splní dobře svou službu, lépe než někdy používané náhražky ze sololitu.

Josef Porsch – Ablákela,
ablakela@centrum.cz

(obr 5)

Jak vidí turistiku předseda KČT PhDr. Jan Stráský

Pane předsedo, v čele Klubu českých turistů stojíte právě půl roku. Jak se vám „vládne“ jednomu z nejstarších českých spolků?

Musím přízemně připomenout, že jsem do funkce předsedy Klubu českých turistů nespádl z Marsu, ale přešel z funkce místopředsedy, ve které jsem byl od začátku založení klubu. Nejpřekvapivějším zjištěním pro mne je, že už uběhlo půl roku... Ale poněvadž ani předchozí předseda Ing. Jan Havelka neodešel na Mars a stále pracujeme v tandemu jako předtím – zvláště když nás i v uplynulém půlroce spojoval společný úkol – Eurorando 2006 v jižních Čechách, nezměnilo se toho tolik.

Uplynulý půlrok vyplnilo převzetí a plnění úkolů z doby před volební konferencí s novými lidmi a vyhledávání lidí do výkonných i poradních orgánů klubu. Místo čtyřčlenného vedení KČT řídí teď klub operativně devítičlenné předsednictvo. Mohu si jenom „vladařsky“ pochválit, že zatím se členové tohoto širšího orgánu mají k práci, jsou aktivní a většinou dodržují termíny. Společně hledáme zjednodušení, které by vedlo k tomu, aby jednání předsednictva netrvalo šest, ale třeba jen tři hodiny. Ale to pro čtenáře Tomíka není moc zajímavé, těm přeji co nejdelší a nejpříjemnější túry.

Jaká by byla hierarchie tří klubových priorit, na kterých pracujete, kterých si všímáte, které vám nedají spát?

Zastávám názor, že ústředí se má zabývat věcmi, které nemohou a nechtějí dělat nižší články klubu a vytvářet tak jednotný obraz o klubu, a materiální podmínky pro své členy. Myslím, že musíme nejprve ověřit životnost všech svých realizovaných projektů a aktivit, např. provozování chat, vydávání map, vydávání Kalendáře turistických cílů, slevový systém Eurobeds, rozsah kompetencí v turistickém značení souběžně se zajištěním jeho ochrany, udržení přitažlivosti časopisu Turista, certifikace turistických ubytovacích zařízení apod.

Priority chápu takto: ta první – nemůžeme dělat dlouhodobě nic, co je ztrátové, není-li to vyváжено jinou – ziskovou činností, i když se nám to jinak z mnoha důvodů líbí.

Druhou prioritou je najít rovnováhu mezi profesionální složkou (počet zaměstnanců, jejich odbornost a efektivnost jejich práce) a dobrovolnou činností funkcionářů KČT. V nových podmínkách – a čtenáři Tomíka už vlastně ani jiné neznají – nejschopnější lidé v produktivním věku mají nejméně času na dobrovolnou (bezplatnou) činnost. Přitom KČT je stále postaven na dobrovolné práci nejméně 10 % svých členů – započteme-li všechny (aktivní) cvičitele značkáře, toto procento ještě poskočí nahoru. Přitom finanční podporu od státu nebo samosprávy můžeme očekávat jen tehdy, když budeme moci ukázat zřetelné výsledky dobrovolné práce.

Třetí prioritou je udržet jednotnost i různorodost zejména vnitřního života Klubu. Sem patří problém „mladých a starých“, „chrtů“, kteří do turistiky vnášejí výkony a závodivost, a „pohodářů“, kteří chápou turistiku jako relaxaci a předpočtem kilometrů dávají přednost pohodě v přírodě, ale i sledování moderních trendů pobytu v přírodě v představách lidí a sladování ne vždy navzájem vstřícných zájmů.

Už dávno nejde jen o „střet zájmů“ maminky-turistky s kočárkem a divokého cyklisty na úzké značené stezce. Lidé si určitě budou vymýšlet dál. Hledat cesty, jak se bez vzájemného znepříjemňování života vejdou nejen na úzkou stezku, ale i do jednoho Klubu českých turistů, není zrovna nevýznamná priorita.

Zvládáte sladovat funkci ředitele Jihočeského krajského úřadu s šéfováním klubu?

Nejde o sladování, ty funkce nejsou v žádném střetu, jde o čas. Právě teď si nedovedu představit, jak bychom zvládali Eurorando s tisíci drobnými problémy, jejichž řešení je za horizontem možností KČT, kdybych nebyl zároveň ředitelem Krajského úřadu Jihočeského kraje. Ale jinak odpovím svým záměrem: věřím, že budu déle předsedou KČT než ředitelem krajského úřadu.

V létě jste určitě relaxoval. Prozradíte nám, kde?

Cestování? Mám za sebou dvanáct turistických dní na Krétě, osm turisticko-rodinných dní v Chorvatsku a teď se chystám na devatenáctidenní turistickou cestu se svým mladším synem do Číny. Třeba si o tom zase – pokud o to budete stát – uděláme nějaké pěkné popovídání. Na ty minulé rád vzpomínám.

Na otázky Tomáše Novotného odpovídal předseda KČT Jan Stráský

Co bylo
v červenci a září
2006

❏ Začaly tábory, kterých letos tomíci opět uspořádali na dvě stovky, počítaje v to jen hlášené, a tedy dotované.

❏ Manželům Lepšíkovým se narodila zdravá dcera Verunka a její otec, vedoucí TOM Bobři Úštěk, zářil do aleluja.

❏ Vedoucí oddílů posílali doregistrace, za což jim budiž díky. Zejména pak kolegům vedoucím Romanu Kotisovi z Ostravy, Milanu Mžourkovi z Prahy, Stanislavu Mandátovi z Chomutova, Jakubu Suchánkovi z Nové Vsi, Ludkovi Niedermeierovi z Orlové, Jardovi Česnekovi ze Vsetína, Pavlu Vaňáskovi z Kaménky či Miladě Jarolímové z Komárova, kteří doregistrovali nejvíce členů.

❏ Olomoucký krajanek Václav Příbýl oznámil, že už nadále nebude svou funkci vykonávat. Náclenictvo mu tímto děkuje za dosavadní působení v čele krajské rady a věří, že nový krajanek Soňa Rokytová si povede dobře a že se jí bude dařit nepočtený houfec tomíků olomouckého kraje dobře koordinovat a přátelsky oslovovat

❏ Dvě vedoucí našich oddílů, které si s ústředím dopisují tu kvůli volbám, tu kvůli počasí, tedy zásadně kvůli věcem, které ústředí nemůže a vlastně ani nechce ovlivnit, napsaly, že vláda bude na prd, ať jí povede Topolánek, nebo Paroubek, že všude jsou rozkopané chodníky, lidi protivní a teploty vysoké, děti nevděčné, že z ústředí chodí spousta papírů, peníze pravda také, ale malé, chalupy že jsou fajn, ale s pavouky a počuranými prkénky, a vůbec že je všechno na draka. Na tábor nicméně že pojedou. Pod takovým přívalem pesimismu ústředí zakolísalo, ale necouvlo, protože s věcmi, které ženy popisovaly, dílem souhlasí, dílem je nemůže a vlastně ani nechce ovlivnit.

❏ Ústředí zapomnělo odeslat dvěma vedoucím návratky do Pořešína, což vyvolalo zmatky.

❏ Vyšlo najevo, že některé oddíly se sice registrovaly, ale nezaplatily členský poplatek, nesplnily tak elementární povinnost vyplývající ze stanov a nejsou vlastně ani pojištěné.

❏ Vedoucí oddílu brontosaurů, kteří trávili své šťastné dny v pořešínské cha-

lupě, souhlasil s tím, aby z nedalekého hradu jeho svěřenci přinesli žebřík, překonali zavřená a zamčená vrata stodoly a ve stodole si brali, co bylo milého jejich srdci. Prostě to potřebovali k životu. Aby radostí nebylo konec, vypůjčil si oddíl z kuchyně mazací nože, které pak nikdy nevrátil, a vedoucí turnusu tomíků, který následoval, za to drobet vynadala předsedovi asociace, který v tom byl opravdu, ale opravdu bez viny, jakkoliv chápal, že máslo a paštiku májku bez nože nenamažeš.

❑ V Krásné Lípě proběhl sraz tomíků, který fotila Svatava Pátková a na kterém promluvil čestný předseda klubu Jan Havelka, šéf KČT Jan Stráský a který byl dobře a důkladně zorganizovaný.

❑ Jiří Šmída, liberecký krajanek, vyhecoval ústředí k tomu, aby zřídilo stránky letních táborových škol. A tak se i stalo.

❑ Říčka Trnávka znovu vyplavila tábořiště jihočeského krajaneka Václava Hrobského v Údolí srn a Václav začal s povzdechem uvažovat o přesunu táboření na místo jiné, sušší a méně často evakuované.

❑ Roztocké tomíky vyhnala z kempu Wildalpen do Lince rozvodněná rakouská řeka Salsa, krásná, divoká, ale v nevidaném průtoku žel bohu nesjízdná.

❑ Zlaté Šípy na svém slovenském táboře postavily největší postel v Evropské unii, kterou obdivoval Günter Verheugen, ano, chtěl si na ni i lehnout, a o které se hodně píše v tomto čísle Tomíka.

❑ Vedení slovenských tomíků, ne snad pod dojmem obrovské postele, kterou Slováci nikdy nepřekonaají, ale pod dojmem zmaru a neshod rezignovalo a mělem to oznámilo svým partnerům.

❑ Petr Balcer a Tomáš Novotný si vzpomněli na to, že je na podzim čekají výsledky kontroly finančního úřadu, která proběhla na jaře, a raději se potopili u korsického města Calvi do útrob zříceného bombardéru ze II. světové války, kde je čekaly murény a škorpiíny a vůbec věci milejší, než jsou finanční kontroly.

❑ Zemřel Jan Hégr, dobrý člověk, Rampušák z Orlických hor a dlouholetý člen redakční rady Turisty.

❑ Proběhlo výběrové řízení na rekonstrukci Sloupu v Čechách, do kterého se přihlásily dvě firmy a které vyhrála firma Mistav. Výběrové řízení sledoval projektový manažer Interregu, který průběh akce s povděkem kvitoval.

❑ Na Masarykově chatě na Šerlichu zasedl ústřední výbor Klubu českých

turistů a dva dny jednal v takové úzké nudloidní místnosti na strašně tvrdých židlích o věcech vážných a také i o tom, kdy už vlastně začne konečně fungovat databáze KČT. Někdejší členka náčelnictva a současná šéfkyně Jihomoravské oblasti Hanka Slabáková měla na věc zvláště silný názor...

❑ TOM Čmoudík a řada dalších tomíků pokračovala během prázdnin v přátelských kontaktech s Němci a Rakusy.

❑ Třicítka brigádníků makala týden ve Sloupu, kde budovali muzeum komunismu v podzemí vily, vystěhovali nábytek před rekonstrukcí, promítali si filmy a jedli dobrá jídla od Evy Javůrkové z TOM Chippewa.

❑ Jan Havelka chystal českobudějovické Eurorando.

❑ V Litoměřicích ladili tři členové náčelnictva smlouvu s firmou Mistav tak, aby byla co nejvyhlášenější a pro tomíky výhodná.

❑ Jiří Homolka, Lída Nováčková, Mojmír Nováček a Ivo Skoček vedli účastníky letní táborové školy po Slovensku.

❑ Tomíci a Česká rada dětí a mládeže pozvali do Sloupu náčelníky spolků a kolegy úředníky z ministerstva školství.

❑ Na letní táborové škole v Dědově padl drzý návrh, aby se nově rekonstruovaný objekt tomíků ve Sloupu nazýval Francovka.

❑ Dědek ze Soutoku, takto Milan Zelenka z postoloprtského oddílu Výrové, kterému tak na jeho žádost máme říkat, se zdokonalil v práci na PC a získal od ústředí starší, ale funkční pc, který ústředí získalo od jednoho velkého státního podniku zcela zdarma.

❑ Náčelník tomíků rád po 8 měsících spolupráce konstatoval, že v Jiřím Hovorkovi má spolek dobrého sekretáře a v Janu Kolářovi šikovného a věci dopředu posunujícího administrátora webových stránek.

❑ Praotec všech Veverků přemýšlel, zda přeci jen nepustí do světa souborné vydání příběhů tohoto zvířete, kterého by desítky hlasujících na asociálním webu chtěli místo politiků za premiéra. Po vydání příběhů komiksového hrdiny Veverka Joachyma volají teenageři spolku a drtivá většina píšících vedoucích, zatímco menšina se této chvíle děsí.

❑ Poděbradský Nem-Jan Rydlo chystal finále přehlídky umu a tvořivosti našich mladých tomíků Kukla a ústředí mu dobře radilo.

Milý Mojmíre,

už Tvoje jméno předjímá to, jaké bude tohle přání. Bude od srdce a mírumilovné, jak jinak, protože k Tvým padesátinám se jinak přát nedá. Tvoje jméno obsahuje mír a s troškou nadsázky se mi chce napsat, že i míru nebo umírněnost, a to všechno bezvadně sedí!

Známe Tě už pěknou řádku let: já sám skoro dvacet a kolegové a přátelé kolem mne třeba i víc. Byly to pěkné roky. A budou ještě! Rádi Tě vidíme: rozvázného, metodického, jediného obyvatele Evropské unie, který má tu trpělivost opravovat tužkou jízdní řád vydaný našimi bohužel stále ještě státními drahami.

Všudybuda a všudybyla – a nemyslím ta slova ironicky. Zcestovalého, přiměřeně umíněného a pro naši věc neúnavně pracujícího člověka. Přiju Ti za sebe i za kolegy a přátele, kterých máš v asociaci stovky, jen vše dobré, zdraví a elán.

Tomáš Novotný

❑ Končily tábory a srpen vlastně propršel.

❑ Splatnosti od 1. ledna 2007 zdražil o desetikorunu pobyt v Janově, a to i pro všechny, kdo mají již základnu objednanou. Změna je vyvolána velkými náklady na otop a údržbu chalupy a schválilo ji na zářijovém zasedání předsednictvo TOM.

❑ Ve Sloupu se na pozvání Tomáše Novotného sešli náčelníci Pionýra, Junáka, LLM a Mladých hasičů s ředitelkou odboru pro mládež a jejími kolegy a přátelsky hovořili o strukturálních fondech, klíčových kompetencích vedoucího a o tom, zda mládež bude i nadále chudým bratříčkem sportovců.

❑ V Pořešíně dobře a pilně pracovali poděbradští Robinsoni, českolipská Chippewa, jeden náčelník, jeden ústřední Vítek a jeden Vráta Florian ml. Při brigádě vyšlo najevo, že Renatin Miky je lehce dezorientován.

❑ Václav Hrobský a celý pacovský TOM připravovali výstavu fotografií z činnosti svého oddílu.

Náčelník tomíků napsal všem poslancům z rozpočtového výboru a ta-

Odešel Roman Bartoníček

Na konci prázdnin nás zastihla neočekávaná a velmi smutná zpráva, zemřel Roman Bartoníček. Téměř všechny roky ze svých 55 let života věnoval turistice. Lásku k ní mu vstúpili dnes už legendární manželé Tomáškoví v TOM berounské Lokomotivy.

Jak od nich postupně přebíral otěže odpovědnosti, poznávali Romanův elán a zdravý přístup k životu všechny turistické generace, od tomíků až po seniory. V turistických rolích vedoucího TOM Bobr, předsedy OKČT Beroun, předsedy výboru okresu, sekretáře oblasti Berounka, sekretáře výboru Středočeské oblasti a v neturistickém „volném“ čase byl dlouhá léta předsedou TJ Lokomotiva Beroun.

Potom bylo nepočítaných míst, kde jsme se mohli potkávat: na turistických závodech, letních srazech TOM, na sněmeh A-TOM, na dálkovém a turistickém pochodu Jarním Českým krasem, na Vodáckém maratónu na řece Berounce, na srazech různých stupňů a při bezpočtu jednání schůzí, seminářů s konferencí.

Nejlépe mu asi bylo mezi svými kluky a děvčaty v berounském TOM Bobr. Však také letos se svými následovníky z „Bobra“ připravil Jarní sraz regionu Berounka. A který turistický živel mu byl nejvlastnější? Určitě dobrá parta, v lodi, někde na vodě. Nezapomeneme na jeho úsměv a klidnou sílu, s jakou všechno zvládal.

Čest jeho památce!

ké poslanci Vítězslavu Jandákovi dopis, ve kterém je jménem ČRDm požádal o schůzku.

■ Lidové noviny napsaly, že rozzuření kasteláni a hoteliéři z jihu Čech hodlají žalovat pořadatele Euroranda za to, že na objednané hrady, zámky a do hospod přišlo výrazně méně turistů, než o kolika pořadatelé této evropské akce snili. Čestný předseda KČT Jan Havelka jejich tvrzení odmítl.

■ Lukáš Rozsypal po dvou letech dobré služby na ústředí prodal dům, odstěhoval se z maloměsta R. a začal studovat angličtinu. Náčelnictvo mu tímto děkuje za dobrou práci a přeje samé jedničky!

■ Na Lukášovo místo nastoupil Tomáš Chalupa (23), náčelník mu záviděl jméno.

■ Eva Bartoňová, dosavadní ředitelka odboru pro mládež školského ministeria, se stala první náměstkyní ministryně Kopicové. K tomu jí skauti, tomíci, pionýři a další srdečně blahopřáli, protože ji poznali jako komunikativní a vstřícnou státní úřednici, která je určitě na svém místě.

■ V anketě zveřejněné v červnu na našich stránkách si léto bez nějaké formy táboření dovede představit 20 % respondentů, naopak pro 80 % hlasujících je tábor nedílnou součástí prázdnin. Hlasování zúčastnilo 131 hlasujících.

■ V předchozí anketě, kdy jsme se ptali, zda tomíci přihlížejí při vyhazování lístku do volební urny k tomu, jak se ta či ona strana staví k neziskovým organizacím, se návštěvníci našeho webu vyjádřili takto: K postojům partají k neziskovkám přihlíželo 53 %, pro 47 % respondentů nehraje toto kritérium roli. Celkem hlasovalo v této anketě 73 lidí.

■ V MF Dnes se objevila zpráva, že šéf Klubu českých turistů Jan Stráský bude povolán do Strakovy akademie, aby vedl úřednickou vládu. Tomíci něco takového považují za samozřejmou věc, která měla přijít už dávno, a radostně tleskají.

■ Slezskem a kusem Moravy až do Valmezu a zpět projel Velký Bejček s třemi stovkami tomíků a s hlavním zastávkou u Zlatých Šípů, kde proběhly krásné a nápadité narozeniny našeho spolku.

Nová základna –Třešť

Po více než dvou letech soudních sporů mezi Fondem dětí a mládeže a obcí Třešť připadla do našeho vlastnictví základna v Dobré Vodě u Telče.

Zatím pro naše oddíly není možné se hlásit k pobytům, předpokládáme, že na režimu využívání základny se dohodneme do konce října 2006. Dům bude navíc vyžadovat důkladnou rekonstrukci. Bližší údaje o základně najdete na našich webových stránkách

(ton)

Tomík č. 55, říjen 2006

Časopis turistických oddílů mládeže.
Vydává Asociace TOM ČR
ve spolupráci s Klubem českých turistů,
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR.

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.
Tel., fax: 220 910 460, 220 910 314
E-mail: ustredi@tom.cz,
www.a-tom.cz
Číslo do tisku připravili:
Jiří Chour, Tomáš Novotný,
Vít Madron, Petr Balcer, Jiří Hovorka
Grafika: Jiří Chour
Foto obálka: Ivo Skoček
Ostatní fotografie:
oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář
a vracejí se jen na vyžádání.
Náklad 1200 výtisků.
Uzávěrka příštího čísla
je 20. 11. 2006.

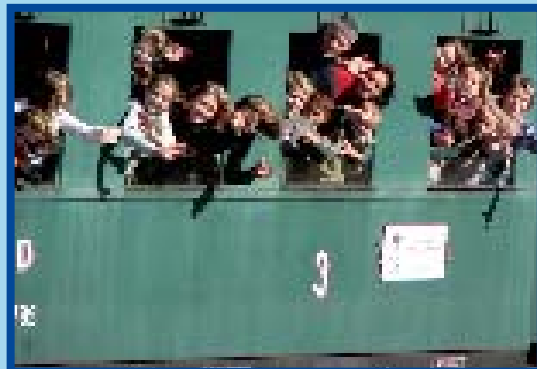
Sledovanost webu Asociace TOM

Vážení čtenáři Tomíka, předkládáme Vám malou letní statistiku sledovanosti našeho asociálního webu, který spravuje a inovuje webmaster Jan Kolář. Pokud jste ještě na stránce www.a-tom.cz nezavítali, máte jedinečnou šanci to právě po dočtení této statistiky napravit! Nebudete litovat, nudit se také nebudete...
červenec:

celkem návštěv : 4357
průměr návštěv denně : 140
nejvíce navštěvované: fotoreporty
kniha hostů a stránky LTŠ
nejvíce stahovaný dokument: vzor kupní smlouvy
nejvíce návštěvníků se prokliklo ze stránek: <http://www.klubbeturistu.cz>

srpen:

celkem návštěv: 5721
průměr návštěv denně: 184
nejvíce navštěvované: fotoreporty a stránky LTŠ
nejvíce stahov. dok.: doregistrace 2006
nejvíce návštěvníků se prokliklo ze stránek: <http://lesani.fotoweb.cz>

Stovky tomíků na Velkém Bejčkovi!

Moravskoslezský krajanek Mojmir Nováček a jeho početný tým přátel a kamarádů v Ostravě a Ivo Skoček-Hop a Jiří Palát-Youry se svým slušivě oblečeným oddílem připravili na druhý říjnový víkend vskutku fantastickou akci!

Víc než tři stovky tomíků z Ostravy, Havířova, Třince, Karviné, Hlučína, Frýdku-Místku, Frýdlantu nad Ostravicí, Palkovic, Malenovic, Napajedel, Otrokovic, ze Zlína, Bystřice pod Hostýnem a z Boršic u Buchlova se svezly v historických vagonech tažených parní lokomotivou zvanou Velký Bejček z Ostravy do Valašského Meziříčí. Tam na ně čekaly další stovky kamarádů a také ráj her a atrakcí! Pojídali hrášek na čas, hrabali se ve víčkách z pet lahví, napjatě čekali na los, který jim umožnil svezení na zlatošipáckém kolotoči poháněném lidskou silou.

K tomu všemu modrá obloha, všeobecně dobrá nálada, setkání přátel a známých – zkrátka – lépe se moravsko-slezská část oslav patnácti Asociace TOM vyvést nemohla!

Za to, že se nás u klubovny Zlatých Šípů sešlo nakonec snad pět stovek, patří všem nadšeným organizátorům ohromný dík!

Tomáš Novotný

Foto Standa Solánský,
Aleš Zdražil-Aladin
a Tomáš Novotný

